

אור יקד

חג השבועות ♦ גליון ה' ♦ שנת תשפ"ו לפ"ק

בגדלות המוחין, ולפעמים רבות יש לאדם נפילה -ירידה לצורך עלי- אשר בעת ההוא קשה עליו לקבל את עול התורה ואינו מרגיש את "המתקנות מדבש ונופת צופים" הנטמן בתורתנו הק', הגם שידוע מספה"ק אשר כל זה עשה ה' לנו לטובתינו כדי שאמר כך נתחדש ונתחזק בהתחדשות ובחיות דקדושה, עכ"ז הזמן הנמוך יכול להקשות על האדם

על כן בא הקב"ה ובעת ההוא כאשר היינו ברום המעלות בגובה המדרגות אשר אין למעלה ממנו, והראה לנו השי"ת אשר עוד יבוא זמן שתרגישו שאתם כפויים תחת הר גדול ותרגישו בבחי' "שם תהא קבורתכם" - כאשר העיד רביה"ק מרן מהרי"א מקאמארנא זי"ע על עצמו "שטעם פעם טעם מד בעבודת ה' ולימוד התורה יותר מד מאלף מיתות ממש"- ולימד אותנו השי"ת אשר אף גם שם בהיותך תחת הר גדול תחת חושך ענן וערפל גם שם תקבל את התורה אכן בכפי"ו ועי"ז לאחר כמה זמן תתחיל להרגיש נועם מתיקות ועריבות זיו התורה ותזכה להרגיש את "טוב ה'", וכמו שמספר רביה"ק מהרי"א מקאמארנא זי"ע אשר אז באמצע טעמי מיתה שהרגיש והוא לא התפעל מכלום רק התגבר על הפתויים המשיך בעבודתו בקודש, ופתאום נפל עליו אור גדול וממש טעם טעם אור עולם הבא, ועיין בספה"ק זה"ח ח"ב את לשון קדשו מה שמעיד על עצמו (וכאשר תעין בדברי רביה"ק זי"ע בספה"ק עבו"ע (אמ"ק דף ר"ו) תאיר עיניך מדבריו הק' הקלירין לעינים כאשר **המשך בע' ב'**

והכל כדי לזכות להיות מוכן ומזומן להאי עידנא הגדול והקדוש כאשר יתראה עליהם ממ"ה הקב"ה כאשר קול ה' בכח ישמיע את עשרת הדברים ויקבלו את התורה מפי הגבורה בקדושה ובטהרה, וכמה גדול היתה הכסופים והגעועים של בני ישראל להגיע להאי עת דודים, להיחוד הנורא של כנסת ישראל עם התורה הק', ולא עוד אלא הם עומדים מאחר שבני ישראל כולם פה אחד ענו ואמרו "כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע", במדריגה עשי' לפני שמיעה ועמדו במדריגה של "רצוננו לראות את מלכנו", אחר התבוננות באיזה מצב ובאיזה מעמד עמדו בני ישראל באותו רגעים קשה מאוד להבין על מה ועל מה מדוע הצריך הקב"ה לכפות את ישראל בכפיית ההר על ראשיהם, ולאמר להם דברים קשים נגידין כאלה.

אך ידוע מה שכ"ק מרן רבינו שליט"א מזכיר תמיד בשם מר אביו מרן רביה"ק זי"ע לומר, דהתורה הוא מלשון מורה, שמורה את האדם הדרך ילכו בו והתורה הוא נצחי לעולם, ויש ללמוד מה שנוגע גם לנו בדור האחרון הזה, וזהו פשוט וברור אשר לענת ההוא לא הוצרך הקב"ה לכפות עלינו את ההר, דהלא היינו כולנו נכונים ומזומנים כנ"ל, אך ביאר לנו הבעש"ט הק' זי"ע אשר רצה הקב"ה לגלות לנו אשר לא זו הדרך אשר נלך בה תמיד

דבר המערכת

זמן מתן תורתנו - יום אחר יום ספרנו וקוינו בהכנה דרבה להאי יום הגדול והקדוש, אשר בו בחר בנו ה' להיות לו לעם סגולה ולנחלת עולם, ואחר מ"ט ימים ארוכים של צפוי' ועבודה לטהר ולזכך מדותינו זכינו לזמן הזה - ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו.

בעמדינו בהאי יו"ט הנעלה כאשר נתקיים בנו "אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצוותיו" נבוא להתבונן במאמר חז"ל המגדת לנו דבר פלא אשר קרה בעת המעמד הנורא, כאשר שקטו עולם ומלואו ופתחו שמים ושמי השמים והארץ עד תהום רבה, הגמרה במס' שבת פח. דורש הפסוק 'ויתצבו בתחתית ההר', שהקב"ה כפה את ההר סיני על ראשי בני' כגיגית, ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם.

תוס' על אתר (ד"ה כפה) הקשה, הרי כלל ישראל עומדת עכשיו אחר מ"ט יום של עבודת המידות והכנה דרבה יום אחר יום של זיכור וטהרת הנפש, ואחר שלשת ימי הגבלה שהתקדשו בקדושה של מעלה,

דברות קודש מיוחד לתלמידי ישיבותינו הקדושות וחברי חבורת עבו"ע

קטעים מדברי פתיחה לתלמיד ישיבותינו
הקדושות ר"ח סיון דהאי שתא

מפוזן מחלל הברבן

גודל יקרת שנות הבחרות

בחורים טייערע, די יארן וואס ענק זענען יעצט, די בחורי'שע יארן, איז אזוי ווי א פרשת דרכים, טאמער גייט מען ווי ס'דארף צו זיין, דאס הייסט מ'גייט אויף א וועג און מ'גייט לערנען די הייליגע תורה, מ'גייט אויף א וועג ווי מ'דארף אויסוואקסן א תלמיד חכם, מ'גייט אויף די וועג ווי מ'ארבעט זיך אויס די מידות, מ'גייט אויף די וועג ווי מ'קען זיין אן עובד השם, גוט דאווענען, הארעווען אויף די תורה, דעמאלט טוט מען גוט.

טאמער חס ושלום פארשפילט מען די יארן, איז נעבעך נעבעך, ער ווערט עלטער, די יארן איז שוין פארלוירן געווארן, די בחורי'שע יארן איז שוין פארגאנגען, און עס קומט מער נישט צוריק. ער ווערט א יונגערמאן, מ'האט דאגות פרנסה, מ'דארף וויסן וויאזוי מ'קען לערנען מיט די קינדערלעך, און דעמאלט איז שוין צו שפעט זיך צו זעצן לערנען.

עס שטייט אין פרשת וישב, די

בריידער האבן געוואלט יוסף הצדיק טון וואס זיי האבן געוואלט טון, און ראובן איז געקומען מיט אן עצה, לאמיר אים אריינארפן אין גרוב, האט מען געפאלגט דעם עלטסטן ברודער, דער בכור, און מען האט אים אריינגעלייגט אין גרוב. ראובן קומט אן, און ער זעט נישט דארט יוסף, האט ער אנגעפאנגען זייער צו וויינען, ער האט געפרעגט והילד איננו ואני אנה אני בא, וויאזוי גיי איך גיין צום טאטן? איך האב דאך געזאגט אז איך וועל אכטונג געבן, איך בין דאך דער גרויסער ברודער. וויאזוי גיי איך אים טרעפן? והילד איננו.

טייערע בחורים, די זעלבע זאך איז אויך יעצט. בחורים, ענק זענען יעצט אויף א פרשת דרכים, זעטס איין זאך, מ'זאל נישט צוקומען צו דעם אז מ'זאל באוויינען און מ'זאל זאגן "והילד איננו", די יונגע יארן, די בחורי'שע יארן, ס'איז נישטא, "ואני אנה אני בא", וואו קען איך גיין. מ'זאל זיך שטארקן, אז מ'מוטשעט זיך אביסל, קומט מען אן, א איד דארף זיך מוטשען, "אשרי מי שעמלו בתורה", א מענטש דארף זיך מוטשען ממילא, א מענטש

וואס לעבט אויף דער וועלט דארף זיך מוטשען, נאר וואס דען? ווען איינער מוטשעט זיך אויף תורה, דעמאלטס איז אלעס פיין, אלעס גוט, אלעס באגלייט אים, די תורה איז א לשון מורה עס ווייזט פאר די מענטש וויאזוי ער זאל זיך אויפפירן וויאזוי ער זאל גיין.

איזהו חכם הרואה את הנולד

עס שטייט אין די תורה ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתי את בריתי והיותם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, לכאורה איז שווער, עס וואלט געקענט שטיין און שמוע תשמעו, פארוואס דארף שטיין ועתה, וואס וויל ער זאגן מיט דעם ועתה און שמוע תשמעו בקולי, עתה איז טיישט יעצט, יעצט מיינט ווען דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה פאר כלל ישראל האט ער געזאגט איך וויל יעצט, אויב איר הערטס צו זאלט עטס וויסן כי לי כל הארץ, איך בין בעל הבית אויף דער וועלט, והיותם לי סגולה

במקום נמוך.

על כן בואו ונחזק את עצמינו בתורת ה' תמימה המשיב נפש, ועי"ז נזכה להתקרב אליו יתברך ולקשר אליו בקשר עליון דאוריית"א, עדי שנזכה לשמוע קול שופר של משיח ולקבל התורה באנפהא נהירין, ומלכנו בראשינו, בב"א.

מערכת אור יקר

ותחתונים, וזכו להמעמד הכי גדול אשר היתה במשך כל ימי עולם וזכו לקבל את התורה מפי הגבורה ולגלוי נורא אשר הקב"ה וכל הפמלי' של מעלה ירדו על הר סיני וכו', וכל זה מאחר שלא התפעלו וגם תחת החושך וההר אמרו "נעשה ונשמע" וכמאמרם ז"ל שהתורה הולך ממקום גבוה למקום נמוך היינו שבכל מצב ואופן שהאדם עומד בה התורה אתו עמו ואפי'

בלשונו הק' והמתוק מבאר את כל הענין באופן נפלא).

וזהו עבודתינו, לא להתייאש, לא ליפול אחור, אכן הוא קשה כעת אבל תמתין עוד כמה רגעים ופתאום תתגלה עליך את אור ה', כמו בני ישראל אשר עמדו תחת ההר והיו במצב של חושך אבל אח"כ פתח הקב"ה את כל העולמות עליונים

החיים

ברוך השם בחורים דא זענען יראים ושלמים, מ'לערנט פלייסיג, מ'דינט דעם אייבערשטן. מ'איז אין א הייליגע שטאט וואו די אויגן זענען ערליך, מ'זעט נישט קיין שלעכטס. ס'איז נישט דא די גאס אפן ווי מ'קען אלע מיני תאוות קויפן, מען האט הייליגע מחשבות, מ'זעט נישט קיין שלעכטס, מחשבות זענען ריין. מ'לערנט די הייליגע תורה, מ'זיצט און מ'לערנט די תורה.

ענק לערנען דא אין די ישיבה, ישיבת אור החיים, זאלט עטס גוט געדענקן עס האט די נאמען פון הייליגן אור החיים הק', און רביה"ק פלעגט צו זאגן - איך האב עס ענק שוין געזאגט און איך זאג עס ענק נאכאמאל - די אור החיים הק' האט געהאט צוויי ישיבות איינס נגלה און איינס נסתר, עטס זענס בחורים וואס לערנען אין די ישיבה אור החיים ווי עס איז דא ביידע. וויל איך ענק זאגן די צדיק איז דא, און ער טוט אכטונג געבן אויף ענק, זעטס איין זאך געדענקטס פון ווי עטס קומטס, עטס זענטס טאהשער קינדער, זאלטס ענק זעהן אז דאס זאל ח"ו נישט ווערן אפגעהאקט.

דער צדיק איז דא צווישן אונז, מיר לערנען די הייליגע תורה, ער וועט אריינשיינען אין אונז, ער שיינט און ער וועט ווייטער שיינען. אונז וועל מיר טוהן אתערותא דלתתא, און עס וועט זיין א אתערותא דלעילא, מדארף דאף סייעתא דשמיא, מיר גייען מקבל זיין די הייליגע תורה, מען דארף זיין מקבל זיין די תורה מיט יראת שמים, מיט מידות טובות.

דער אייבערשטער זאל העלפן, מיר טוען אזוי, מיר וועלן עס ווייטער טון, און מיר וועלן זוכה זיין צו ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

זיך צו צו אים. וועגן דעם רופט מען א מענטש "אדם", ווייל ער ווערט צוגעבונדן צום אייבערשטן.

פארשטייט זיך, טאמער דאווענט מען שנעל און נישט בכונה, איז עס גארנישט ווערד, אבער טאמער דאווענט מען מיט כונה, מען דאווענט שטייט, מילה במילה, איז אן אנדערע זאך. תפילה איז דאך א לשון פון באהעפטן, דורכדעם וואס א מענטש דאווענט ווי עס דארף צו זיין, באהעפט ער זיך צום אייבערשטן.

שמירת הדיבור

דאס זעלבע איז דער מויל. דער מויל דארף זיין ערליך, רעדן איידל, רעדן תורה'דיג, נישט גשמיות, נישט פראסט.

די גמרא זאגט, המנבל את פיו, אפילו עס זאל זיין אויף אים אנגעשריבן זיבעציג יאר גוטע יארן, קען עס בטל ווערן טאמער איינער איז מנבל את פיו. ברענגט די גמרא צו א שטיקל, אז עטס זאלטס נישט מיינען אז נאר ווער ס'רעדט, אז איינער שטייט דארט און ער האט הנאה פון דעם, איז ער דאך א שתיקה כהודאה דמי, ער האט הנאה פון דעם, קען עס אויף אים אויך ארויפגיין.

און דאס דארף מען וויסן, אן איידל מויל, איידל רעדן. ווייל דעם מויל גייט זאגן א ברכה פאר'ן אייבערשטן, דער מויל גייט לערנען די תורה, דער מויל גייט רעדן צום אייבערשטן, דער מויל גייט זאגן תהילים, דער מויל וועט דאנקען דעם אייבערשטן, דער מויל קען מען נישט מנבל זיין, מען דארף האבן א הייליג מויל.

מעלות ישיבתנו הק' ישיבה אור

מכל העמים איך וויל עטס זאלטס זיין מיין סגולה מיין באלבסטע פאלק, אבער איין זאך ועתה אם שמוע תשמעו אויב דו וועסט יעצט צוהערן וועט ענק זיין זיס, דאס איז געווען פאר קבלת התורה.

א בחור קומט אריין אין א ישיבה, ער פאנגט אן צו לערנען א תוספות, ער פאנגט אן צו לערנען א גמרא, ס'איז טאקע שווער, אבער מ'דארף זיך אויפשמעלן אליין, א נער שטעלט זיך אפ, און ער ווארט, ער קלערט, אפשר, ער פרובירט נאך א טאג, נאך א טאג, נאך א טאג, ער זעט ס'גייט נישט, און ער גיבט נעבעך אויף, אבער "איזהו חכם הרואה את הנולד", דער חכם טראכט, סוף כל סוף, איך וועל מיך מוטשענען, און צום סוף וועל איך עס פארשטיין, און אויסוואקסן א תלמיד חכם.

עבודת התפלה

ווייטער ווען עס קומט צו רעדן פון דאווענען וויל איך זאגן א ווארט. ס'ווערט געברענגט, אין שולחן ערוך, אז א איד טאר נישט עסן פאר'ן דאווענען.

די טעם פארוואס מ'טאר נישט עסן פאר'ן דאווענען איז ווייל לא תאכלו על הדם, א גאנצע לעבן פון א מענטש איז בלוט, טאמער האט נישט א מענטש בלוט, איז ער חלילה גארנישט, ווען א מענטש האט בלוט, דעמאלטס לעבט ער, און אויב אזוי, פארוואס הייסט א מענטש אדם? א מענטש וואלט געדארפט הייסן דם. ווערט געברענגט פונעם הייליגן מגיד, אז א מענטש ווען ער דאווענט ווערט ער אן 'אדם', ער ווערט א מענטש. וואס הייסט ווען ער דאווענט ווערט ער א מענטש, ווייל ביים דאווענען קומט צו די 'א' צום 'דם', דער אלופו של עולם, דער אייבערשטער בינדט

עניני ליל שבועות

בלילה הראשון של חג השבועות ידוע השינה מכל מי שרוצה לדבק בקדושה ויעסוק בתורה כל הלילה, ולהראות גדולת מעלת זאת הלילה איך שחביב לפני הקדוש ברוך הוא לבלתי נדום רגע אחת מדביקות התורה.

(של"ה)

ידוע מהאר"י הקדוש ז"ל כי לאחר מחצית שעה של שינה היה משיג יותר השגות מכפי שהיה באפשרותו להשיג במשך שמונים שנה בהקיץ, וכעין זאת היה אותו דור דעה שהגיע למדרגה הגדולה הלזו, כך ששנתם בליל קבלת התורה, היתה אפוא למען יוכלו להשיג יותר השגות באמצעות השינה.

(תפארת שמואל)

ענין הלימוד הוא, להכין הלב לקבל התורה שצריך מקודם לטהר הלב, דכמו שה' בשעת מתן תורה מקודם פרישה כדכתיב לך וקדשתם, כן צריך להיות בכל שנה לטהר הלב להיות כלי מוכן לתורה.

(שפת אמת)

מנהג פשוט בישראל להיות עוסקין בתורה בליל זו של שבועות, ומי שאינו ישן אפילו רגע כל הלילה, ניצל מכרת אותו השנה, שכן אותיות כת"ר הוא כרת, ומובטח לו שישלים שנתו, ולא יהיה לו שום היזק, ומלאכי השרת מכתירים לנשמתו בכתר תורה, אשרי לו בעולם הזה וטוב לו לעולם הבא.

(שערי ציון)

מי שאינו ישן בלילה הזה ליל שבועות יהי לו לסימנא טבא, דלא ינום ולא ישן מזלו ומובטח לו שישלים שנתו, וזוכה לבנים תלמידי חכמים.

(ר' חיים פלאגי ז"ע)

נלענ"ד כי בשאר ימות השנה שאדם ניעור לילה אחד ועוסק בתורה ניצל מכרת אחד, אמנם בליל שבועות מי שזוכה להמשיך כתר לז"א להכתיר אותו, בודאי שיזכה להנצל ממכמה כריתות, וז"ס כר"ת אותיות כתר, להורות כי על ידי תיקון זה ניצל מפני זה.

(תורת נתן)

בליל פסח זמן חרותנו, רצה הקב"ה להשיג לנו עצם טוב, אלא שהיינו עדיין חירות ממצות ומעשים טובים במצרים, רק אח"כ בזמן מתן תורתנו אז השיג לנו עצם הטוב, ע"כ בשבועות לא כתיב בתורה "ליל", אלא בפסח כתיב "ליל שימורים", דבשבועות ניתוסף כל כך בהירות עד שאין ניכר שום לילה, וזהו הטעם שאין ישינים בליל שבועות.

(חיים וחסד)

חג השבועות הוא לב של כל השנה, ונותן כח לכל השנה, ועל זה נאמר ואני ישנה ולבי ער, ישנה בגימטריא שס"ה, כנגד ימי השנה, ולבי ער בחג השבועות, ולכן נוהגים להיות נעורים כל הלילה.

(אמרי אמת)

הלילה הזה של שבועות מכפר על חייבי כריתות כמו יום הכיפורים, היינו שאם יקבל עליו עול מלכות שמים אז היום הזה יכפר ויטהר ויתהפך לו מכר"ת לכתר, וכן הוא בליל שבועות שהיא בחינת ליל יום כיפור.

(בית אברהם)

אם תתעסקו בלילה הזה בסדר הזה, לחבר תורה שבכתב עם תורה שבע"פ ע"י עסק הלימוד בהן כמ"ש בזה"ק, אזי והייתם לי סגולה, כפי' רש"י כאוצר חביב אשר נשמר בכמה שמירות כסגולת מלכים, כן תהי' אתם נשמרים כל ההוא שתא מכל נזק

ומכל צרה וצוקה.

(צבי לצדיק)

גדולת היום

חייב אדם לשמוח בזה החג ביותר, כי הוא יום שזכינו בו לכתר תורה.

(של"ה הק)

חג השבועות הרומז למתן תורה אין בו דבר פרטי באותו יום, מפני שהוא כולל כל התורה כולה הכלולה בשעה"ד שהשפעו ביום המקודש ההוא.

(בית אלקים)

על ידי מתן תורה נתברר שכל מעשה אומות העולם מאפס ותוהו נחשבו, זולת נפשות ישראל שהשם יתברך מעיד עליהם שכל מעשיהם המה מרשע הקדושה כנ"ל.

(פרי צדיק)

ענין דם נעכר ונעשה חלב בחג השבועות שאז נמתקין כל הדינין לרחמים וחסדים לפי שעל ידי קבלת התורה הקדושה הקדוש ברוך הוא מוחל עונותיהם של ישראל.

(צמח צדיק)

בשבועות הוא קיום העולם והכסא נעשה שלם.

(מאור עינים)

לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם מ"י בגימטריא חמשים, זהו חג השבועות, מ"י מטהר אתכם, יום החמשים בעצמו מטהר ומקדש את האדם.

(חתם סופר)

אמרו חז"ל משה רבינו נולד בשבעה באדר ותצפנהו אמו שלשה ירחים עד ששה בסיון, ולא יכלה עוד הצפינו, לא יכלה - כתב בזוהר הקדוש - משום שנתגלה האור

(עבודת ישראל)

מאכלי חלב

העולם נוהגים לאכול בחג השבועות מאכלי חלב, ואח"כ אוכלין בשר לקיים "ושמחת בחגך" ואין שמחה בלא בשר, אז צריך לדקדק להתקדש בפרט ביום קדוש כזה שהוא מתן תורתנו, לעשות קינוח והדחה היטיב, ולהפסיק בברהמ"ז ולהמתין חצי שעה, ואח"כ יפרוס מפה אחרת, ויערוך השלחן ובשר, ורמז לדבר 'ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלקיך - ובשבועות - לא תבשל גדי בחלב אמו' שיהיה נזהר שלא יערבבם, ומי שמתקדש בזה ביותר קדוש יאמר לו.

(של"ה הק)

איתא בנ"ך ויעש שלמה משתה לכל עבדיו, מכאן שעושין סעודה לגומרה של מצוה ובשבועות גומרין מצות ספירת העומר על כן עושין סעודה, אמנם אם היו עושין סעודת בשר אין שעושין הסעודה לשם זה אלא קסברי שהוא לכבוד יו"ט לכך עושין סעודה ממאכלי חלב שיהיה ניכר שהסעודה הוא לגמרה של מצוה.

(אמרי פנחס)

אמרו חז"ל כולי עלמא מודים בחג השבועות שבעינן נמי לכם, אולי על ידי זה בחיוב בסעודה ביום דוקא בזמן שהקרבתם שהם בחינת לה' היה על ידי החג דהיינו ביום וכו', ואולי גם זה טעם של מאכלי חלב שנוהגים, להורות שביום יש מצוה, מלבד מה שיש בחינת בערב תאכלו בשר יש מצוה גם כן בסעודה ביום בבחינת לכם, מלבד סעודת בשר שמכיר שמחות קרבנות נגילה ונשמחה בו בחינת לה', יש גם כן לכם היטב.

(אשל אברהם)

בחג הקדוש הזה ע"י מתן תורה נפרדנו מכל האומות, ועיקר קיום התורה תלוי בזה לבל נתחבר עמהם, ולכן אוכלין מאכלי חלב ונזהרים שלא לאכלם יחד עם בשר, להורות שאין לערב הכוחות שנפרדו אף שיצאו משורש אחד, אשר ע"ז נעשה רושם גם בעצמינו לקיים חוקות תורה ולהיות נפרדים מהם בכל הענינים.

(צבי לצדיק)

העוסקים בתורה ויושבי אוהל נמשך פרנסתם בחג השבועות, כי הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם, והכל היא ע"י חודש סיון שמזלו תאומים כי אותיות ת"א נוטריקון ת'ומכי א'ורייתא, ואתוון מ"ם רומז על העוסקים בתורה הנקראת מ"ם.

(עטרת ישועה)

בחג השבועות זמן השפעות פרנסה ובני חיי ומזוני, כיון שהעולם נברא בשביל ישראל שנקרא ראשית, ובשביל התורה שנקרא ראשית, ובעת מתן תורה עמודי שמים ירופפון, אם לא יקבלו ישראל את התורה, והפך העולם לתהו ובהו, ע"ז מגיע לישראל העוה"ז, דע"י קבלתם התורה הוי מצילים העוה"ז, כדן מציל מזוטו של ים, ומשילתו של נהר שה"ז שלו.

(שער יששכר)

כל הרפואות לכל החולאים נשפעים על ישראל ביום מתן תורה.

(תהלת דוד)

אנו מצוין ולא יראו פני ריקם להביא קרבן, וכשם שהקב"ה ציוה שלא יבוא ריקם, כך הקב"ה מוסיף אז שפע וברכה איש כפי ברכתו הראוי והאפשר לו.

(תורת משה)

הכלל הוא כי צריכים לשמוח מאד בקבלת התורה, כי כל אחד ואחד מקבל לפי ערכו וצריך להאמין שבודאי עתה ישוב מאולתו ויזדכך ויהיה כך ובלבד שיקבל עליו בלב שלם.

(בית אהרן)

עיקר קבלת התורה שיהיה בחינת זריעה וצמיחה להגדיל תורה ולהאדירה, ועשית חג שבועות וכו', שתראה לקבל עליך מחג שבועות, שיהי' הלימוד שלך בקדושה לשמה.

(תפארת שלמה)

בכל שנה ושנה כל ימי עולם נתגלה הדבר ההוא שהיה בימים ההם וגם בחודש הזה כיון שקרבו לפני הר סיני נתגלה גם כן שיוכלו לקרב את עצמם להקב"ה ולקבל התורה ולקרב עצמם לפני הר סיני, סיני מלשון שנאה שישנא לכל דבר רע.

הצפון וכך בכל שנה בששה בסיון, הוא חג השבועות, מתגלה בפועל האור הצפון.

(שפת אמת)

לפי גודל מעלת החג בגבהי מרומים אין החיצונים יכולים להזיק, כי ביום זה אין להם שום שליטה, לגודל מעלת קדושתו.

(שער יששכר)

השפעות הרוחניות

בשבועות יש עליה לכל הנשמות, וברות כתיב להקים שם המת על נחלתו, ומשום פסוק זה, אומרים אותו בשבועות, ואמר הוא נ"י על דבר זה הוא מה שעל פי דרובא דרובא חל שבועות בפרשת נשא שיש רמז בפרשה נשא את ראש בני גרשון גם הם, שהיינו אפילו הנשמות המגורשים והמרוחקים מהש"ת היו להם עליה וזהו בשבועות.

(אמרי פנחס)

כי שמעה בשדי מואב כי פקד ה' את עמו לתת להם לחם, יש לפרש פקד לשון פקודי ה' ישרים הם המצות, פירוש בשעה שהשם יתברך נתן תורה לישראל, נותן גם כן להם פרנסה.

(תפארת שלמה)

בשבועות מקבל כל אדם את התורה דהיינו שבאיזה שכל ילך לעבוד את השם באותה שנה.

(מאור עינים)

בחג השבועות מקבל האדם בכח את התורה והמצוות, וכן את כל ההרגשות בקדושות של כל השנה, ובמשך השנה אם האדם מתלהב ברגש ובחיות, הוא מוציא לפועל את הכוחות שקיבל.

(אבני נזר)

בעצרת נידונים על פירות האילן, האילן רומז על בחינת האדם עץ השדה, שלפי קבלת התורה שלו בחג הק' הזה, משפיעים עליו השפעות רוחניות בכל השנה.

(יסוד העבודה)

השפעות הגשמיות

בענין דבר חריף שהניחו בכלי חולבת

סימן צ"ו סעיף ד'

הרב מרדכי הערשקאוויטש שליט"א - משגיח בישיבתנו הק'

פתחילה נקדים אופן העשיית (הייפישע) יאגער"ט, נוטלים חלב הרבה ומבשלם עד שיעלו אבעבועות לבי' וגי פינוט, ופניחים כדי שייצטננו קצת אבל ישאירו עדיין חם (כפעט יד סולדות בו) ואח"כ מערב יאגער"ט (פהחנות) עם פעט חלב פהקדירה עד שנפוכו כפעט לפים, ושופכן בתוך הקדירה ומערבים יפה, ואח"כ מחלקת לכלים קטנים ופניחים במקום חם (כגון בבולע"ד), ואחר כ"ג שעות כבר הם יאגער"ט יפים, וצריכים לנוטלים פמקופן פיד ולהניחם במקום קר.

שאלה. אחד העמיד חלב בפלעסטי"ק קאנטענער לעשותו יאגער"ט, והיאגער"ט כבר עמד בהכלי כ"ד שעות, ואח"כ הודח הכלי יפה ונותנו בתוכה פלפל חריף טחינים (hot peper dip בלע"ז), והשאלה הוא אם נעשה הדבר חריף חולבת ואסור לאכלו עם בשר או בסעודה של בשר או בתוך שש שעות אחר אכילת בשר.

תשובה. לכאורה הכלי שהעמידו בה היאגער"ט נעשה חולבת ע"י כבוש שעמד בה כ"ד שעות, והש"ך כתב (סי' צ"א ססק"ג) דמה שכתב האורחת חיים דאינו מוציא בליעות מדבר קשה יבש ביבש היינו

לאפוקי חריף לח, ע"כ משמע דבר חריף לח מוציא בליעות, ואם כן בנידון דידן נעשה הדבר חריף חולבת ולכא' אסור לאכלו עם בשר, מ"מ כאן בנידון דידן י"ל דלא נעשה הכלי חולבת מעולם, מטעמים דלהלן.

(א) הנה הפרי מגדים (סי' ק"ה משבצות זהב ס"ק א) כתב דכבישה לא הוה רק בדבר גוש שמניח בתוך דבר לח, וגדר רך מבואר שם שאיסור המונח בתוכו מתנענע ממקום למקום כמבואר בתשובת הרא"ש (כלל כ"סי א) וא"כ הכא דהיאגערט נעשה קרוש קודם כ"ד שעות וא"כ אינו בגדר רך לא נעשה כבוש, והכלי לא נעשה חולבת מעולם.

(ב) ועוד יש צד להתיר דעיין בגליון מהרש"א (סימן ק"ה סעיף א') דכתב דכבוש בכלי זכוכית יש להקל בהפסד מרובה, ואם כן אפשר הוא הדין כאן בכלי פלעסטי"ק נמי יש להקל במקום הפסד מרובה.

מ"מ יש לעי' באופן דהכלי נעשה חולבת אי הדבר חריף נעשה ג"כ חולבת או לא.

(א) יש לעיין ברמ"א (סי' ס"ט ס"ט"ז) שכתב דבשר שכבר נמלח והודח כדינו, מותר לחזור ולמלחו בכלי שאינו מנוקב שנאסר מדם, והנה בדרישה הקשה שם (בסי' י"ח) דליתסר מטעם כבוש בציר, דהא בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב ושהה בו כשיעור שיתנו על האש ויתחיל להרתיח הבשר ואסור כמ' שם סעיף י"ח א"כ ה"נ יאסר הבשר הכשר ששה שיעור זה, בכלי איסור, והניחו בצ"ע ועיין בגדול מרובה שם שהביא דמגן אברהם (סי' תמ"ז ס"י ט"ז) פסק כהדרישה וכן רע"א הביאה דכבישה כדי שיתן על האש וירתח מפליט מכלי וכן דעת התפאל"מ ע"כ והנה לפי הדרישה והמ"א וגדול מרובה בנידון דידן נראה דיש לאסור דהכא הוי חריף ולח.

עיין בט"ז (ס"ק מ"א) ובש"ך (ס"ק ס"ח) שתמצו קושיות הדרישה דכלי אינו מפליט בזמן קצר כזה (שיתן על האש וירתח) אלא בשיעור

כבושה (מעת לעת) לפי זה בנידון דידן יש להתיר אם לא היה כבוש מעת לעת וא"כ לא נאסר דבר חריף כלל.

אמנם עי' פרי מגדים שכתב לחלק, דלהט"ז מותר בכל דבר חריף אפי' בחומץ, וכתב הטעם דכבוש שיתן על האש וכו' אין מפליט מכלי וא"כ בכל דבר חריף הדין כן, אבל הש"ך כתב הטעם דציר דמלח לא עדיף ממלח, וכיון דבמלח אין מליחה בכלים להפליט ולהבליע וא"כ הוא הדין בציר דמלח ג"כ אין כח להפליט ולהבליע, משמע דבחומץ ובשאר דבר חריף אסור וא"כ בנידון דידן אסור.

לפי זה הכא יש לאסור דרוב פוסקים (דרישה מג"א, דגול מרובה, ש"ך) ס"ל לאסור, ואע"ג דאין ראי' משם דשם הוה כבוש דהוה דבר צלול וכאן דבר עב מ"מ אפשר דאף כאן אין להתיר.

והעיר המג"ש הרה"ג ר' יעקב קרויס שליט"א ד"ל דמה שאוסר הש"ך (בס' צ"א ססק"ג) להניח דבר חריף בכלי איסור, זה אינו רק לכתחילה אבל בדיעבד מותר, והגם דלשון הש"ך שאינו מוציא דבר קשה יבש ביבש משמע דלא חריף מוציא, מ"מ כיון דכל הסעיף לא אסור בדיעבד (עי' ת"ח כלל י"ד שמתיר בדיעבד) א"כ ה"ה הכא דמותר דיעבד, ולא דמי למה שאוסר הדרישה בס"ט ש"ס דשם הוי צלול ממש ואיכא עלה דין כבוש, משא"כ הכא בנידון דידן דהדבר חריף אינו רק לח קצת לא הוי עלה דין כבוש ואינו אסור רק לכתחילה, אבל בדיעבד מותר ולא נעשה חולבת כלל.

*

בענין איסור בישול בשר עם חלב

סימן צ"ו סעיף א'

ג' האיסורים שיש בבשר בחלב

כתוב בתורה לא תבשל גדי בחלב אמו שלשה פעמים, ודרשו חז"ל אחד לאיסור בישול, ואחד לאיסור אכילה, ואחד לאיסור הנאה.

אחד לאיסור בישול פירוש דאסור לבשל בשר בחלב ביחד אפילו אם אין בדעתו לאוכלו, ואפילו אם הבשר והחלב אינם שלו. ואחד לאיסור אכילה פירוש דאסור לאכול בשר בחלב שנתבשלו יחד, והינו מה"ת, ולא אסרה תורה אכילתן אלא כשנתבשלו יחד, אבל מדרבנן אסור אף אם לא נתבשלו יחד, וע"י פרי חדש (סי' ס"ז סק"א) שהביא מתרגום אונקלוס דבכולהו "לא תבשל" תרגם "לא תיכלון" דלכאורה הוא שלא כדברי הגמ' שאמרו דחד לבישול וחד לאכילה וחד להנאה, וכתב דאולי לדעת התרגום, בישול שאסר הכתוב היינו דוקא כשאכלו, ואפקיה רחמנא בלשון בישול משום שאינו אסור באכילה אלא דרביבשול, ולפי זה האוכל בשר וחלב שנתבשלו יחד עובר בג' לאוין לדעת התרגום וסיים בצ"ע (ה"ד בדרכי תשובה סק"א) ושיעור איסור אכילה לענין מלקות הוא בכזית, וכמבואר הגמרא (חולין דף קח:), אבל לענין איסור, אסור מה"ת אפילו בכל שהוא, דחצי שיעור אסור מה"ת ועיין מ"ש לקמן סעיף ט"ז) לענין שיעור איסור בישול דאסור מה"ת. ואחד לאיסור הנאה, פירוש דאסור להינות מבשר וחלב שנתבשלו יחד, והאיסור הוא פאילו אם הוא בעצמו לא בישלו רק נתבשל ע"ד אחרים.

דרך בישול

התורה כתבה את האיסור של בשר בחלב בכל הג' פסוקים הנ"ל בלשון בישול, לומר שאינו אסור מה"ת אלא דרך בישול, והיינו שרק אם הבשר והחלב נתבשלו ביחד אסרה התורה את אכילתו והנאתו, אבל אם לא נתבשלו יחד אפילו אם נכבשו או נמלחו יחדיו מותר לאכול מה"ת, וכ"ש שמותרין בהנאה, ומ"מ מדרבנן אסור באכילה היינו אפילו הבשר לבדו, כיון שנבלו בו חלב ע"י כבישה ומליחה, ובהנאה גם מדרבנן מותר כל שלא נתבשלו יחד (ש"ע סימן צ"א ס"ח, ורמ"א סימן פ"ז ס"א ובט"ז סימן פ"ז סק"א וש"ך סק"ב).

בשר טהורה בחלב טפאה

מדין תורה נאסר לבשל דוקא בשר בהמה טהורה עם חלב בהמה טהורה, דמה דכתיב לא תבשל "גדי" בחלב אמו הוא לאו דוקא, דהוא הדין שור או שה וכל מין בהמה (טהורה) ולא שנא בחלב אמו או חלב אחרת (מבהמה טהורה) דבכל זה איכא איסור מן התורה, ולא דיבר הכתוב אלא בהוה (ש"ע סימן פ"ז סעיף ב'), אבל בשר בהמה טהורה עם חלב בהמה טמאה או להיפך מותר לבשל מה"ת (ש"ע סימן פ"ז סעיף ג'), אבל משום מראית עין אין לבשלם ביחד מדרבנן, כ"כ הרמ"א סעיף ד', וכן נקט הט"ז (סק"ה), אכן בש"ך סק"ז כתב דבישול ליכא משום מראית עין רק באכילה, ורצה לפרש כן גם בדעת הרמב"ם ע"ש, אולם עיין ברפימ"ג (שפ"ד סק"ז) שכתב דאין לפרש כן בדעת הרמ"א דודאי אסר הרמ"א גם את הבישול ע"ש. ועיין ביד יהודה (סק"ה) שהעיר עוד על הש"ך דהרי מבואר להדיא בתשובת הרשב"א (ח"ג סימן רנז) שהוא המקור לדברי המחבר (ס"ד שכתב דאסור לבשל בשר בחלב אשה) דאיכא מראית עין אף בבישול, וכ"כ להעיר במחזיק ברכה (סק"ח) ובהגהות אמרי ברוך ובחדרי דעה (ריש סימן פ"ז), וכן נקטו הרבה פוסקים. ועיין בחכמת אדם (כלל מ דין ד) דמשמע מדבריו דאם מבשל לצורך אכילה גם הש"ך מודה דיש איסור בבישולו משום מראית עין, ורק כשמבשלו לצורך רפואה הקיל הש"ך ע"ש, (אמנם מהמשך דברי הש"ך שכתב דינו בדעת המחבר והרמ"א לכאורה לא משמע כן).

בשר נבילה או טריפה

אסור מה"ת לבשל בשר נבילה או טריפה בחלב, כן מבואר ברמב"ם (פ"ט מהל' מאכלות אסורות ה"ו) דאיכא בזה איסור בישול בשר בחלב, (עיין לח"מ שם והביאור הפרימ"ג בפתיה ד"ה עוד, והפ"ת סק"ו ע"ש וכן הביא הדרכי תשובה סק"א) בשם כמה אחרונים. ממילא אפילו בשר עלש גוי שהיא נבילה, אסור לבשל בחלב.

חלב אשה או חלב שקדים

אין לבשל בשר בהמה עם חלב אשה (ש"ע סימן פ"ז סעיף ד) או עם חלב שקדים או עם שאר משקין הנראה כחלב בלא הנחת היכר משום מראית, מבואר מדבר"י

הרמ"א סעיף ג' לענין חלב שקדים שצריך הנחת היכר משום מראית עין, וכן הדין לענין משקה העשוי מאורז וכדומה שנראה כחלב, ויש בזה משום מראית עין, ועוד כתב המחבר (סעיף ד) שאסור לבשל בשר בהמה טהורה בחלב אשה מפני מראית העין, אבל אם נפל לתוך תבשיל בטל בשישים, וכתוב הרמ"א שאסור לבשל לכתחילה בחלב טמאה או בשר טמא בחלב טהורה ודוקא בשר בהמה אבל בשר עוף לרבנן אין לחוש.

ועיין ש"ך (סק"ז) שכתב בדעת המחבר והרמ"א דבאמת מותר לבשל, ואי שכתב שאסור לבשל הוא שאסור לאכול וכמו שמצינו במקרא ובמשנה דאפקיה לאכילה בלשון בישול, אך לפשטות דברי המחבר והרמב"א אסור גם לבשל, וכ"כ הט"ז (סק"ה) דאיכא מראית עין גם בבישול, וכן נקטו הרבה אחרונים וכ"מ לעיל סק"י. וכתב עוד בשו"ע דאם נפל לתוך התבשיל בטל ואין צריך שיעור, ומיהו אם עירב חלב אשה בתבשיל בשר במזיד, כתב בחידושי רעק"א עפ"י הש"ך (סימן ק"ו סק"א) דיש לאסור התבשיל לו ולמי שנעשה בשבילו.

*

בענין עילאה ותתאה גבר

סימן צ"א סעיף ד'

הבי ישראל קרויס נ"י

ביורה דעה סימן צ"א סעיף ד' פביא המחבר, שאם נפל בשר צונן על חלב חם כולו אסור, פשום דתתאה גבר, והתחתון חם, ונעשה כולו חם. אבל אם נפל בשר חם על חלב צונן, כיון דתתאה גבר, נעשה כאילו כולו צונן, וצונן אינו בולע אלא כדי קליפה.

הרשב"א מקשה, הלא חלב הוא דבר צלול, וממילא כשהבשר נופל לתוך החלב הרי הוא יורד למטה ונעשה הבשר תתאה; ואם הבשר צונן יהא הכל מותר. ומתריך, ד"תתאה" נקרא הדבר שהוא במקומו, והחלב הוא במקומו, אבל הבשר, אף

שהוא למטה בפועל, מכל מקום אינו נקרא במקומו.

ומקור הדין דעילאה גבר ותתאה גבר מבואר בגמרא בפסחים (ע"ו ע"א) שצונן לתוך צונן מותר, חם לתוך חם אסור, צונן לתוך חם, רב אמר עילאה גבר ומותר, ושמואל אמר תתאה גבר ואסור.

ומקשה הגמרא מהא דקרבן פסח, שהיה נצלה בשפוד בתוך תנור של חרס, ואם נטף מרוטבו על החרס וחזר הרוטב על הפסח צריך לקלוף את מקומו. והגמרא סברי שהחרס היה צונן, ובשלמא לרב דאמר עילאה גבר ניחא, משום שהרוטב החם מרתיח את החרס, והחרס חוזר ומרתיח את הרוטב, ונמצא שהפסח נצלה מחמת דבר אחר, ורחמנא אמר "צלי אש" ולא צלי מחמת דבר אחר. אבל לשמואל דאמר תתאה גבר שהתחתון גובר ממילא החרס צונן ונעשה הרוטב צונן, וכן לאחר שחזר הרוטב אל הפסח אינו נצלה מדבר אחר, ואמאי צריך ליטול את מקומו?

ומתוך רב ירמיה אמר שמואל, שהחרס היה חם. ונמצא שלשמואל, שסובר תתאה גבר, החרס שהוא התחתון מחמם את הרוטב, ולכן צריך ליטול את מקומו, שהרי הרוטב נתחמם מחמת החרס ולא מחמת האש.

וכן מקשה הגמרא מסולת, ומתרתת גם כן שמדובר בסולת ורתחת.

ואחר כך מביאה הגמרא ראייה לשמואל מברייתא, תניא חם לתוך חם, צונן לתוך חם, חם לתוך צונן, וצונן לתוך צונן צריכין הדחה. ומקשה הגמרא, אמאי סגי בהדחה, והלא "אדמיקר ליה בלע"? ומתרתת הגמרא, דאין הכי נמי צריך קליפה. ולאחר מכן מביאה הגמרא ברייתא נוספת בבשר בחלב, שגם ממנה מוכח כשמואל דתתאה גבר. עד כאן דברי הגמרא.

ולכאורה קשה אריכות לשון הגמרא, דלשמואל שסובר תתאה גבר, ממילא כשהרוטב נופל על החרס החרס מקררו וכו'. ולכאורה הוה ליה למימר בקיצור: "אבל לשמואל קשה". ומתוך המהרש"ך בספרו כוס הישועות, שבכל מקום שהגמרא מאריכה בלשון כזה, כוונתה להשמיענו שאם יתרוץ באופן אחד יקשה לצד השני, ואם יתרוץ לצד השני יקשה לראשון.

ותוספות מקשים על עצם סברת הגמרא לרב דאמר עילאה גבר, דמשום כך צריך ליטול את מקומו, לפי שהרוטב מרתיח את החרס והחרס חוזר ומרתיח את הרוטב, וקשה, היאך אפשר לומר שכלי החרס, שהוא צונן, יתחמם כל כך מן הרוטב עד שיוכל לחזור ולהרתיח את הרוטב עצמו, והלא דפנות החרס מקררות את הרוטב.

והצל"ח מוסיף להקשות, דאפילו למאן דאמר עילאה גבר, לכל היותר העליון החם יכול לחמם את התחתון, אבל לא מצינו שהתחתון יתחמם כל כך עד שיחזור ויחמם את העליון.

וראייתו מי שמתרוץ שכל זה אינו אלא מדרבנן והחכמים גזרו בקליפה.

וכן נראה מדברי השפת אמת, שמסתפק אם צריך קליפה בכל מקום, או רק כשינוי שינוי במקום שגפול הרוטב; ומתרוץ שכל זה אינו אלא מספק שמא בלע. ומשמע גם כן מדבריו שכל הדין אינו אלא מדרבנן.

ולפי זה מיושב מה שהקשה בספר משיב נפש, שבסימן תס"ז ס"ק ט' כתב המגן אברהם, דבדבר האוסר במשהו לא מהני קליפה ואסור כולו. וקשה, הרי רב ושמואל סוברים מין במינו במשהו, ואם כן כיצד סגי כאן בקליפה בפסח? אך לפי מה שנתבאר ניחא, דכל האיסור כאן אינו אלא מדרבנן, ובדרבנן סגי בקליפה.

הגמרא מביאה ראייה לשמואל מן הברייתא ד"חם לתוך צונן" שצריך הדחה, ומקשה אמאי סגי בהדחה, והלא "אדמיקר ליה בלע"? ומתרתת שיש לגרוס "קליפה" במקום "הדחה".

ולכאורה תמוה, היאך מוחקת הגמרא וגורסת "קליפה" במקום "הדחה".

אלא שתוספות בד"ה "תניא אידך" מקשים, למה הוצרכה הגמרא להביא ברייתא נוספת מבשר בחלב, לאחר שכבר הביאה ברייתא משאר איסורים, ומדוע לא

וקחלים מספרים

הייב אן יעצט
ולבסוף יערב לך
ויעט האבן בסד א קנין שלם פארן גאנצן לעבן

יעידער
בחור
צוילט די
טיעג צו
אונזער
קבלת
התורה
זוך צו
פארהערן

גאנץ מסכת
סוכה

גאנץ מסכת
בבא בתרא

סגי בברייתא הראשונה.

והברוך טעם מבאר, דהא דאמרו רבנן דסומכים על קפילא מסיח לפי תומו אפילו באיסור דאורייתא, בשלמא בשאר איסורים ניחא, דאפשר לומר כדרך שכתבו הש"ך והפוסקים דטעם כעיקר לאו דאורייתא, אבל בבשר בחלב, שטעם כעיקר בו דאורייתא, אמאי מהני?

אלא שתוספות סוברים, דמדאורייתא אזלינן בתר חזקה אפילו היכא דאיתרע חזקה. ואם כן, בכל איסור היה מקום להעמיד הדבר על חזקת היתר, אלא שיש גם חזקת איסור שעדיין לא נתבטל. אולם בבשר בחלב הקפידה תורה דווקא על ביטול ונתינת טעם, וכל זמן שלא בא לכלל נתינת טעם לא חל עליו שם בשר בחלב כלל. ובפרט בקדרה, שאין הבליעה עצמה אוסרת, אלא רק התבשיל שניתן בו טעם. ולכן, במקום שאין חשש דאורייתא אלא מדרבנן, סמכינן אקפילא.

ולפי השפת אמת, שכתב שכל החשש הוא משום "אדמיקר ליה בלע", קשה לכאורה, אם אינו אלא ספק, אמאי לא מוקמינן אחזקת היתר?

אלא צריך לומר דמשהו ודאי נכנס, והספק הוא אם נכנס גם כדי קליפה. וממילא, לגבי אותו משהו ודאי, מוקמינן ליה אחזקת איסור; ושוב אין ההיתר יכול לעמוד בחזקתו, ולכן חוששים שנכנס כדי נתינת טעם. אבל בבשר בחלב, שכל עיקר האיסור תלוי בנתינת טעם, וכאן אין ודאות כלל שהיה נתינת טעם משום כך הוצרכה הגמרא להביא ברייתא מיוחדת מבשר בחלב, ולא סגי בראיה משאר איסורים.

ועל פי זה מיושב גם מה שהקשו לעיל, היאך יכולה הגמרא לשנות הגירסא מ"הדחה" ל"קליפה". דמעיקר הדין באמת די בהדחה במקום שאין חום גדול כל כך, אלא שמתוך שאין אנו בקיאים החמירו להצריך קליפה, ולכן מצד עיקר הדין שייך לשון "הדחה".

ובזה מיושב גם לשון רש"י בד"ה 'צונן הוא דאקרי', וקליפה מיהא בעי, דאפילו צונן גמור הוא הפסח, מאחר שנצלה ויבש, אי אפשר דלא עייל ביה פורתא. ולכאורה האריך רש"י יותר מן הצורך, והוה ליה

למימר בפשיטות דכיון דקיימא לן כשמואל דאמר תתאה גבר אדמיקר ליה בלע.

אלא שלפי מה שנתבאר ניחא, דרש"י בא להשמיענו דאפילו לרב יש מקום להחמיר משום שאין אנו בקיאים, ולכן גזינן אפילו שהוא קר.

ולפי מה שנתבאר שכל האיסור אינו אלא מחמת ספק שמא בלע, נמצא שכל זה אתי שפיר דווקא למאן דאמר טעם כעיקר דאורייתא, דאזו הוי ספק דאורייתא, אבל למאן דאמר טעם כעיקר מדרבנן הרי זה ספק דרבנן ולקולא.

והנה בעבודה זרה (ל"ה ע"א) אמר שמואל שאסרו גבינות עכו"ם משום שמעמידין אותן בעור קיבת נבילה. ותוספות שם כתבו שאין האיסור משום בשר בחלב, דהא לא אסרה תורה אלא דרך ביטול, והכא הוי צונן בצונן אלא האיסור משום טעם.

ולכאורה קשה, אם טעם כעיקר אינו אלא מדרבנן, הרי הוי ספק דרבנן, ומדוע נחוש?

אלא מזה הוכיח בעל מלא הרועים, דשמואל סבירא ליה שטעם כעיקר דאורייתא. ולעומת זאת, בסוגיא בס"ח ע"ב משמע דרב סבירא ליה שטעם כעיקר מדרבנן. ולפי זה אתי שפיר, דלשמואל אסור מספק שמא בלע פורתא, ואילו לרב אין לאסור אלא מדרבנן; ומשום כך הדגיש רש"י "מאחר שנצלה ויבש", דבכהאי גוונא החמירו להצריך קליפה.

*

בענין אם הביטול תלוי בדיעה

סימן ק"ט סעיף ד'

הביטול לאבין ניין

**בסימן ק"ט שייך סייק י"ב
בשפע דהא דקיי"ל דחד
בתרי בטיל ברוב, דהביטול
חל כשנודע לו התערבות,
אבל קודם לכן אינו בטל
אפילו מן התורה.**

והנה יש לחקור, דלפי זה אם נתערב חתיכות חלב איסור עם שתי חתיכות שומן היתר ולא נודע לו התערבות עד שאכל כל שלש החתיכות, אם נאמר דנתחייב בחטאת היות שלא חל הביטול עד לאחר שאכלו כיון שלא נודע לו עד לאחר שאכלם.

ולכאורה תלוי במחלוקת שהביא הפרי מגדים מ"ז שם ס"ק ד' בין השואל מהחכם צבי להחכם צבי בענין שנפל איסור להיתר חד בתרי ונודע התערבות ונתבטל ובישלם ביחד, דהרמ"א מקיל בהפסד מרובה ואחר שנתבשל ונצטנן הוכר האיסור, האם נאמר דהוברר הדבר למפרע דנתבשל כאן איסור ונאסר התבשיל, או כיון דבשעה שנתבשל לא הוכר עדיין האיסור עדיין היתר היה ולא נאסר התבשיל, דהשואל התייר דכיון כשנתבשל לא הוכר עדיין האיסור, והחכם צבי אוסר דהוברר הדבר למפרע דנתבשל כאן איסור.

ובזה יש לומר בנידון דידן דתלוי במחלוקת הנ"ל, להחכם צבי אמרינן כיון לאחר שאכל נודע התערבות הוברר הדבר למפרע דהיתר אכל, אבל להשואל כאן נמי אמרינן כיון שבשעה שאכל עדיין לא נודע התערבות נמצא דאיסור אכל ולכאורה חייב חטאת.

אבל לכאורה מוכח מהש"ך דאפילו להחכם צבי לא אמרינן כשנודע לו התערבות הוברר הדבר למפרע דבטיל, דכתב הש"ך דאם ביטול קודם שנודע התערבות אסור ולא אמרינן דהוברר הדבר למפרע דבשעה שנתבשל כבר היה בטל, אלא על כרחך צריך לומר דחילוק יש בין הוכר האיסור לנודע לו התערבות, דבהוכר האיסור סובר החכם צבי דהוברר הדבר כאילו מעולם לא בטיל, אבל כשנודע לו התערבות לא חל הביטול כלל קודם שנודע, נמצא דאפי' להחכם צבי צריך להביא חטאת דבשעה שאכל עדיין לא נודע לו התערבות ולא חל הביטול.

ומכל מקום מה שאמרו הצדיקים דמאכלים אסורים מטמטם הגוף, יש לומר דאינו מטמטם השתא דנודע התערבות נתהפך המאכל במיעוץ להיתר.

שיעור של הרה"ג ר' לייבל קופטשיק שליט"א ר"מ בישיבה

יום ה' במדבר ער"ח סיון תשפ"ד לפ"ק

הפשט הוא שאדם תוהו ומשתומם על בהו שבה, והרמב"ן מפרש לתוהו הוא שם על דבר דק מאוד שממנו נמצא הנבראים עיי"ש באריכות.

ויש להבין, דהרי הקב"ה נשבע בימי נח שלא יביא עוד חורבן לעולם, ואם כן מה פירוש "אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו"? ועוד יש לעיין, לכאורה היה צריך לומר "לבוהו ותוהו", שהרי תחילת הבריאה היתה תוהו ואחר כך בוהו, ואם כן בהחרכת העולם היה צריך להיות בסדר הפוך.

אך מתרץ החת"ס דבאמת מודה הרמב"ן לרש"י בפ' תוהו ובוהו, רק הוא מפרש דצריך מקודם להיות אדם שיתנה על השממה דאם אין אדם אין מי שיתנה, והפ' הוא כך אמר הקב"ה אה"נ לא אחריב את העולם, אבל אם אין ישראל מקבלים את התורה יתנה האדם על ההשתוממות השורה בעולם בלי תורה, דהלא זהו תכליתה ותקותה, וע"כ הקדים תוהו לבוהו שיתנה האדם על בוהו שבה.

אברהם אבינו גילה את תכלית העולם

עוד יש לדייק מה זה "אני מחזיר", משמע שהיה כן מקודם ויחזור לתוהו ובוהו.

הנה ידוע שיש אלפי אלפים כוכבים גדולים וקטנים בלי שיעור, ואין שם שום בריאה חיונית לא עשבים ואילנות ולא חיות ובהמות עופות, ומדוע רק בעולם הקטן הזה הנקרא "ארץ" יש כל כך הרבה אירעים מלחמות, מגיפות, יסורים וכו' מה תכליתה מה כוונתה?.

אכן הובא בגמ' דכל העולם כולו שית אלפי שנין הוה, שתי אלפים תוהו שתי אלפים תורה שתי אלפים ימות המשיח, שתי אלפים תורה התחיל באברהם אבינו ע"ה, ואכן עד בואו לעולם היה קשה דבר זה מה תכלית העולם, אבל כשבא אנע"ה וראה בירה דולקת ושאל אפשר לבירה בלא מנהיג, פ' דאדם הבונה בנין ויצק יסוד ובונה דפנות ומניח אבנים ודאי איזה תכלית יש בבנינו, ורצה להגיע לאיזה מכוון

בחודש השלישי - הכנה לקבלת התורה

בחודש השלישי לצאת בני"י מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני.

מפורסם הקושיא, דהרי תחילה נסעו מרפידים ורק אחר כך באו למדבר סיני. והיה לו לומר תחילה "ויסעו מרפידים" ואחר כך "ביום הזה באו מדבר סיני".

ומבאר האוה"ח הק', על דרך אומרם אהבה מקלקלת את השורה להקדים את המאוחר שהיות כי הוא זה יום המקווה לבורא לתורה לעולם לעליונים לתחתונים, ומיום הבריאה הם יושבים ומצפים מתי יבואו בני"י מדבר סיני וכו', ותיכף התחיל "ביום הזה באו מדבר סיני" הגיע חשוק ונחשק לחושק וחשוק ושמחו שמים וארץ כי זהו התכלית הבריאה ותקותה.

ספירת העומר - לבנות את החשק

החינוך מקשה, מדוע בספירת העומר מונים "היום יום אחד", "שני ימים" וכו', לכאורה המכוון הוא לספור כמה ימים יש להגיע ליום המקווה קבלת התורה, א"כ היה להתחיל ולומר דעדיין יש מ"ט יום לקבלת התורה.

אלא, אילו היה האדם מתחיל לספור כמה עוד חסה, היה נחלש חשק האדם באומרו הרי כ"כ זמן עד מתן תורה וע"כ מתחילין היום יום אחד שני וכו' כדי לחזק את הכיסופין וההשתוקקות אל יום מתן תורה. [ואגב מקשה מדוע ביום כ"ה לא מתחילין לספור למטה כ"ה כ"ד וכו' רק משום לא פליג].

מהו ענין קבלת התורה

חז"ל אומרים במסכת שבת, תנאי התנה הקב"ה במעשי בראשית אם ישראל מקבלין את התורה מוטב ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו.

הנה יש מחלו' רש"י ורמב"ן בפ"י "תוהו ובוהו", לרש"י

אם כל עוה"ז הוא רק ממוצע שע"ז היא לך הרחבת הדעת לעבוד את ה' במח צלול ובמוחין דגדלות, אזי מה טוב ומה נעים, וכשנתבונן את זה להמאס בתענוגי עוה"ז להשליך את הגשמיות - אע"פ שהגוף מושך ורועש שלא יחשוב בתכלית העולם האמתי - יהיה להאדם חיי אחרים חיי רוחנים.

יכולין לראות בנ"א בחדר הקאווע משוחחים ממלחמת העולם, אם זה מן רוסלאנד ואוקריינא או הציונים עם הערביים, ואינם מבינים שכל המאורעות שבעולם ותכלית כל העולם כולו הוא רק שאתה אברך יקר תוכל לישב באהלה של תורה בשלוח ובנחת.

שלי שלי - אן שכל חיי מכוונים לתורה

במס' אבות ארבע מדות באדם, שלי שלך שלך שלך זהו חסיד, שלי שלי ושלי זהו רשע. אמר ע"ז ר"י מארה"ק שאין מדובר כאן בגנב, אלא בהסתכלות החיים, יש בנ"א שמה ששייך שלי הוא שלי, ומה שייך שלך אם ארצה יהיה ג"כ שלי, משא"כ החסיד מה שלך ודאי שלך ואם צריכין גם שלי יהיה ג"כ לך.

כלפי מה דברים אמורים, יש בחורים שאצלם סיום הזמן הוא א' ניסן ואם אינו שייך להנסע מיד הביתה משאירים עד כמה ימים, ויש בחורים שאצלם ביה"ז מתחלת ר"ח ניסן ואם אינו שייך הרי הוא מתחלת כמה ימים מקודם, וכן יש

וזה היתה תמהתו של אאע"ה מה תכלית הבירה הזו, הציץ עליו בעל הבירה ואמר אני הוא בעל הבירה, ואז היתה פעם הראשונה שגילה את תכלית העולם ובזה נגמר התוהו שבעולם.

שלשה יסודות לקנין תורה (א) להבין את תכלית העולם

נדבר אודות ג' נקודות הצריכים כדי שיזכו לקנין תורה באמת.

הנה, שומעים כהיום הרבה בנ"א המחפשים שלות הנפש אמיתי "אמת'ע צופרידנקייט" "אינערליכע צופרידנקייט" בתוך עולם גשמי וריקני.

ונכון מאוד להעתיק דברי החת"ס בפ' נשא שמבאר הברכת כהנים, הנה כתיב 'ברכך ה' בממון, ואדם שיש לו ממון הוא דואג תמיד על שמירתה, כמאמר החכם מרבה נכסים מרבה דאגה, על כן מבטיח השי"ת 'וישמרך' אני אשמור לך, ואם תראו מעיה"ר על שיש לך כל טוב, אזי אבטחך 'ויחנך' שיחנך ה' על כל מכירך ולא יתקנאו בך, ולא עוד רק כל עושר יש לו תאוה טבעי לעוד ממון, כמאמר חז"ל יש לו מנה רוצה מאתים ועל כן מבטיחך 'וישמך לך שלום' במחשבותיך.

והחת"ס מסיים בלשון נפלא, הנה אין אחרי הברכות האלה כלום בעוה"ז, והוא קללה נמרצה המדומה ברכה, דהנה האדם הזה היושב ברום המעלה שיש לו כל טוב עוה"ז קם בבוקר עוד אין לו מה לעשות בעוה"ז, דהלא הוא מסודר עם הממון שלו ואינו רוצה יותר וכלום חסר לו, וזהו קללה נמרצה המדומה ברכה, ועל כן מסיים השי"ת ושמנו את שמי על בנ"א, היינו ע"י תורה ותפלה ועבודת השי"ת ואני אברכם, וזה כללא נקוט בידך אם העוה"ז הוא תכליתך אזי הוא קללה נמרצה, אבל

בחור שבחצי שעה אחר שחרית מתחלת סדר ואם אפשר יכול לבוא חמש דקות מוקדם, ויש בחור שאצלו פת שחרית נגמר חצי שעה אחר התפלה ואם עוסק עכשיו בשיחה עמוקה הוא נתמשך עוד כמה דקות ויותר...

כל זה בא מפחיתת התבוננות שכל התכלית הוא שיוכל ללמוד, וכשמבינים זאת זוכים לקבה"ת באמת.

ב) שבירת התאוות והכנעה

יש להתבונן בעוד נקודה.

החת"ס בהדרשות הקטע הראשון נותן להבין בעסקי הפסוקים ויחן שם ישראל וכו' ומשה עלה וכו' ואתם תהיו לי וכו', ומבאר החת"ס דיש שתי מיני תאוות, יש תאוה גשמיות היינו אכילה שתי' וכדו', ויש תאוה רוחניות היינו כבוד שליטה, שררה, שאינו בממשות.

דתן ואבירם טענו למשה באמרם אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש, היתה כונתם לתאוות גשמיות, ובאמרם תשתרר עלינו גם השתרר היתה כונתם על תאוה רוחני, דהיה קשה להם שישלוט אחד עליהם ויאמר להם מה לעשות והאיך לעשות, גם גר הבא להתגייר אינו מקבל עליו רק תרי"ג מצוות, אלא צריך ג"כ לקבל מרות שיציית לכל מה שחכמי הדור יצו, ויקבל עליו כל הגדרים וסייגים שיתקנו גדולי הדור.

וכשכלל ישראל יצאו ממצרים הלכו נ' יום במדבר בכדי לקבל את התורה, ולא היה להם לחם לאכול, ובזה שברו את תאוות הגופניות, וגם ויחן שם ישראל וכו' כאיש אחד בלב אחד, בזה שברו ג"כ תאוה רוחני, ואז צוה ה' למשה לעלות אל ההר ואתה יהא תחתיו ואח"כ הזקינים ואח"כ כלל ישראל, דרך אז כששברו את שתי תאוות הנ"ל וקבלו עליהם מרות ממשרע"ה ע"י זו קבלו את התורה.

הכלל בלי הכנעה אי אפשר לקבל את התורה, אכן דבר קשה הוא לשבר אלו שתי התאוות הנ"ל, אבל זהו הכרח לקבלת התורה, ובלי זה חסר מהיודישקיי"ט ואינך מוכן לקבל התורה.

ג) התמדה ושקידה בתורה

הנקודה השלישית הוא דבר מובן והוא אך זה לישוב ללמוד בשקדנות.

בשו"ת בית הלוי בהקדמה מקשה, מה הלשון המדרש בשעה שהקדימו ישראל וכו' שתי כתרים אחד נגד נעשה ואחד נגד נשמע, מהו הל' הקדימו מדוע דוקא בשכר ש"הקדימו", ומבאר דבכל נעשה יש ג"כ נשמע, היינו כדי לעשות צריך לשמוע מקודם מה לעשות, ויש בחי' אחרת שהוא נשמע שאשמע אפי' דבר שאינו שייך ממש למעשה, כגון מצות התלויות בארץ קרבנות, וכדו' רק ללמוד לשם מצות לימוד התורה.

ויש להבין, מהו התכלית של לימוד כזו שאינו מביאו כעת לידי מעשה, האיך מתקרבין לה' ע"י לימוד כזו?

הנה בשו"ע איפסיק לדינא מצוה שאפשר לעשות ע"י אחרים אסור לבטל תורה מפני זה, דהנה בהצלת נפשות בשב"ק שמחויבים להציל חיי יהודי אם אפשר להעשות ע"י גוי לא יתן היהודי היכול לקיים את המצוה הגדולה לא", רק הוא בעצמו יחלל השבת להציל חיי חברו, מה שאין כן בלימוד התורה אחד יושב ולומד ואחד אינו לומד הדין נותן שהיהודי שלומד ישב הלאה על מקומו וילמד בהתמדה ולא ילך להציל נפש חברו, רק האיש אשר אינו לומד ילך להציל, היוצא לנו מזה דלימוד התורה יותר נחוץ מהצלת נפשות [וודאי אם רק הוא יכול להציל לא יחדל אפי' רגע וירץ להציל חיי יהודי].

בספר נפלאות הגר"א שיו"ל ע"י תלמידו, מביא בהקדמה שהגר"א זי"ע למד כל החכמות כגון חשבון וכדו', חוץ מן חכמת הרפואה דאם יודע חכמת הרפואה יבוא להציל נפש יהא מוכרח לבטל תורה מפני זה, ועל כן לא רצה ללמוד כלל חכמה זו! זה היתה המביט של הגר"א על גודל המעלה של לימוד התורה"ק.

ודברי התניא בפ"ד ידועים, המבאר גדולתה של תורה"ק, אשר גם בעת שיהודי לומד שור שנגח את הפרה גם זה רצון ה' שיהא הדין כך וכך והוא ורצונו חד הוא נמצא שלומד את ה' בעצמו! אין אנו מבינים את זה, וזה היחוד היותר גדול שיוכל להיות בין איש טיפה סרוחה בדר ודם לבין הממ"ה הקב"ה! וכאשר מבין עמוד גמרא הרי הוא מבין כביכול את ה'! והגם שהאותיות והמצוות מעשיות הם לבושים ואינו נפק"מ אם מחבק את המלך בלבוש אחד או באלף לבושים, אבל בעת לימוד התורה הרי הוא מיחד עם הקב"ה בעצמו וזה נעשה ע"י החלק "ונשמע" של התורה שאינו שייך לקיימם בזמן הזה בעוה"ר.

וכדאי להוסיף מה שמתאמרא בשם הרה"ק רבי ר' מענדעלע מרימנוב זי"ע מה עשו ישראל לפני קבלת התורה, הם אמרו והתפללו תפלת אהבה רבה היינו כדי לקבל את התורה צריכין לתפלה וכשמתפללין שיאר ה' את עיניו בתורה"ק בודאי יענה [הגה"צ רבי חיים ברוך יודא לייפער שליט"א אמר פעם פשט בהגמ' "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", שבכל דבר הקב"ה מחליט אם הדבר טוב לאדם, אבל בענייני יראת שמים ותורה ודאי שתפילת האדם מתקבלת, כי זהו הטוב האמיתי עבורו].

ויה"ר שנוכה להנצל הזמן להתפלל כדבעי, ולהבין שכל העוה"ז הוא הבל הבלים ורק בתורה"ק נמצא האיש הישראלי מרגוע לנפשו הצמאה ונזכה כולנו לקבלת התורה באמת עדי ביאת גואלנו הצדק, ומלכינו בראשינו, בב"א.

שיעור של הרה"ג ר' חיים סג"ל קרויס שליט"א ר"מ בישיבה

שיעור הקדמה לפיוט אקדמות

און די מעשה איז זיכער אמת אזוי ווי עס גייט איבער מדור לדור. די מעשה פון די אקדמות איז ידוע און עס האט שוין פריערדיגע מקורות, ואכמ"ל, אבער עס איז דא קשיות אויף די מעשה, (1) מען טרעפט זיין ציון אין א"י אין לפי המעשה איז ער געבליבען בעבר סמבטיון, (2) די הלכה איז אז ווער עס גייט ארויס חוץ לתחום שבת אלס פיקוח נפש, מעג ער זיך צוריק קערן, כדי מען זאל זיך נישט אפהאלטן פון גיין, און דא לפי די מעשה האט ער נישט געמעגט צוריק גיין, בכל אופן יעדע קשיא האט א תירוץ און די מעשה איז זיכער אמת אזוי ווי עס גייט איבער מדור לדור.

על מה נתחברה

דער אקדמות האט מען מחבר געווען בעצם אלס הקדמה צום מתורגמן, וואס מען זעהט אז בשנים קדמוניות פלעגט די בעל קורא ליינען א פסוק און נאכדעם האט די מתורגמן עס איבערגעטייטשט אין לשון תרגום כדי די עולם זאל פארשטיין, און אלס הקדמה צום תרגום פלעגט מען מחבר זיין פיוטים, און איינס פון די וואס איז איבערגעבליבען פאר אונז איז די פיוט אקדמות, וואס הגם אונז זאג מיר נישט די תרגום איז די פיוט געבליבען, און טאקע די אלטע מנהג איז געווען צו ליינען קודם די ערשטע פסוק און נאכדעם צו אנהייבן די אקדמות.

הדיון מתי לומר אקדמות

אבער די מנהג צו זאגן אקדמות נאך די ערשטע פסוק האט מעורר געווען א גרויס מחלוקת הפוסקים צו עס איז נישט קיין הפסק אינמיטן ליינען און עס איז געווען דעות מכאן ולכאן, אין למעשה מנהגינו עס צו זאגן פאר די קריאת התורה נאכן אויפרופן די כהן לתורה.

למה נתחברה

בפשטות קומט די פיוט מעורר זיין צו אויסהערן און

הקדמה

די יו"ט שבועות ווערט אן גערופן אין די תורה עצרת, שטייט אין ספרים די טעם אז יו"ט שבועות, איז מן התורה נאר דא די איינע מצוה פון זיך איינהאלטן פון טוהן מלאכות, אזוי ווי די לשון עצרת איינגעהאלטן, אבער דאס איז נאר מטעם חיוב 'דאורייתא' אבער אין מנהגים איז די יו"ט איבער געפילט מיט מורא'דיגע מנהגים זיך צו מקשר זיין מיט די דערהויבענע זמן יום קבלת התורה.

און איינע פון די הויכפונקטן פון די יו"ט איז זיכער ווען די גאנצע עולם זאגט מיט א ברען צוזאמען די פיוט פון אקדמות עס פילט זיך אין די לופט די קדושת עם ישראל קדושת התורה.

ממילא לאמיר זעהן אביסל טיפער אין די פיוט אקדמות

מי חיברו

דער מחבר פון די פיוט איז ר' מאיר ש"צ פון די ערשטע ראשונים וואס רש"י הק' ברענגט פון אים כמה פעמים אין זיין פי', און אויך תו', ש"ץ מיינט דאך שליח ציבור, און א חלק פון זיין תפקיד אלץ שליח ציבור האט ער מחבר געווען פיוטים און עס איז טאקע דא פון ר' מאיר כמה פיוטים אבער די פיוט [בה' הידוע] איז די אקדמות.

המעשה של אקדמות

די מעשה פון די אקדמות איז ידוע און עס האט שוין פריערדיגע מקורות, ואכמ"ל אבער עס איז דא קשיות אויף די מעשה, (1) מען טרעפט זיין ציון אין א"י אין לפי המעשה איז ער געבליבען בעבר סמבטיון, (2) די הלכה איז אז ווער עס גייט אלס פיקוח נפש שבת, מעג ער זיך צוריק קערן כדי מען זאל זיך נישט אפהאלטן פון גיין, און דא לפי די מעשה האט ער נישט געמעגט צוריק גיין, בכל אופן יעדע קשיא האט א תירוץ

מתורתו של רבינו הק' זי"ע

ותמרתם מלפני ועשייתם אותם לפי ה'. פקדי סק, ותמרתם זו המעשה, ועשייתם זה המעשה. וכן פקדי סק' כפרתם ולפתח. והקשו המפרשים, הרי ותמרתם פירושו לשמור את המורה, דהיינו עשיה, והלך דרכו מה, זו משנה, דהיינו למוד המורה. ופירושו המפרשים מה, כי ותמרתם פירושו, שעסק המורה יסא נשמר בקרב האדם, שישא נקבע בלבו באופן שלא יתחנה, חס ושלום להפנות כי אם על ידי שלומד המורה ומשנה, דהיינו ששחר עליה פעמים רבות, כענין שאמר הכבוד ותמרתם לנכון, ודרכו מיל עשהו לברי מורה מתורגמים בפיך, שאם ישאלך אדם אל פגמם צו, וחסו שאמרו ותמרתם זו המעשה, משנה פירושו, ששחר תוהו, והיינו שיחזור וישנה את דברי המורה, באופן שישא שמור בקרב.

(עבודת עבודה פרישת אמור)

בהור יקר! והיה עניך רואות מה שאמר מוריד ותצטרף בהבורה ביהד עם חבריך

להרשים בהבורה יש לפנות להגבאי החבורה הבה"ח יצחק הכהן ראזענבערג נ"ו

העלמה מרובה

מקבל זיין די עשרת הדברות קבלת התורה ווי די אויספיר צבי ואתרעי בן ומסר לן אורייתא, אבער עס איז דא וואס זאגן אז עס איז בכלל א הקדמה צו אויסהערן די לייגען.

קדושת הפיוט

א חוץ פון די קדושה בכלליות וואס איז דא אין פיוטים איז די אקדמות נתקדשה ונתחברה בעשר עטרות אין אלע דורות וואס מען זאגט עס מיט א ברען און ברענגט אריין די קדושת יו"ט און קבלת התורה אין אונז.

ניגון אקדמות

עס שטייט פון צדיקים אז אידן זענען אזוי איבערגעפילט מיט גוטס, אז זיי שפירן נישט די חידוש, אז אפילו נאר די ניגון פון אקדמות איז פיל מיט חיות און קדושה.

על איזה אופן נתייסדה

די פיוט גייט לויט דאפעלטע א-ב אקדמות אוולא בבבי בברי און נאך די א-ב איז מרומז די נאמען פון די מחבר מאיר בר רבי יצחק יגדל בתורה ובמעשים טובים אמן חזק ואמץ אזוי ווי עס שטייט אין ספרים אז די מחברי פיוטים האבן אריינגעלייגט זייער גרויסע קדושה מיטן מרמז זיין זייער נאמען.

און עס ענדיגט זיך מיט תא וואס דורך דעם איז מרומז די א-ב אויף ביידע וועגן סיי גראד א.ב. און סיי תשר"ק ת' ביז א', וואס אונז ווייסן אז אין קדושה איז דא 2 בחינות פון אונטן ארויף און פון אויבן אראפ, און ביידע איז דא מרומז א-ב פון אויבן אראפ תשר"ק פון אונטן ארויף.

ויש לרמז שני הבחינות פסח שהוא התגלות השי"ת לישראל ממעלה למטה ושבועות עבודת ימי הספירה מתנתא לעילא בד"א.

און מיט דעם וואס ער שטעלט עס אויף די א-ב שטעלט ער אריין די סוד הבריאה וואס בדבר השם איז אלעס באשאפן, כידוע מספרים אז די גאנצע בריאה איז באשאפן מיט די אותיות הא-ב.

נאך א רמז איז דא אז די תורה האט נישט קיין ענדע ווען מען קומט אן פון א' ביז ת' גייט מען צוריק פון ת' צו א' עד אין סוף.

תוכן הפשט

ווען מען גייט דורך די פיוט איז עס צאמגעשטעלט פון א הקדמה פון די פחד צו זאגן די גרויסקייט פון די אייבערשטער און נאכדעם 4 חלקים,

- 1) די גרויסקייט פון אייבערשטן וואס האט באשאפן די וועלט,
- 2) די גרויסקייט פון די שירת המלאכים,
- 3) די גרעסערקייט פון די שירת ישראל,
- 4) די גרויסקייט פון אידן לעתיד לבא.

און נאכדעם אלעם שרייט זיך פון זיך אליינס אויס א שבח להשי"ת וואס האט אונז אויסגעוועלט פון אלע פעלקער און געגעבן די תורה הקדושה.

סדר הפיוט

ווען מען וויל פארשטיין די סדר פון אקדמות קען עס זיין אביסל שווער, ווי למשל די שורה "הדר מרי שמיא" איז דאס א חלק פון די הקדמה אדער א חלק פון חלק א' גדלות השם, און די זעלבע "חיל אלף אלפין" איז דאס א חלק פון חלק א' גדלות השם אדער חלק ב' חשיבות שירת המלאכים, "סדירא בדין קדישתא" איז דאס אן אויספיר פון חלק ב' שירת המלאכים אדער חלק ג' די גרעסערקייט פון שירת ישראל.

און די זעלבע "שבח רבון עלמא" איז דאס א חלק פון חלק ג' די שירת ישראל אדער חלק ד' וואס מען זאגט פאר די גוים די גרויסקייט פון די אידן לעתיד לבא, אזוי ווי מען זאגט "שפר עלי לחווי באפי מלכותא".

אבער באמת איז דאס אלעס א חלק פון די שיינקייט וואס איין חלק איז מחובר און פארבינדן מיט די אנדערע מיט א הערליכע חיבור, ווי ער פירט אויס גדלות בריאת שמים וארץ מיט די באשאפונג פון מלאכים, און דורך דעם הייבט ער אן זייער שירה וואס זיי זאגן, און ער פירט אויס שירת המלאכים אז זיי זאגן שירה נאר איינמאל אין זייער לעבן, און ער הייבט מיט דעם אן גדלות שירת ישראל וואס איז אייביג און איבעראל, און ער פירט אויס שירת ישראל אז עס איז שייך פאר אונז צו זינגען שבח פון הקב"ה פאר די מלכי אומות העולם, און ער הייבט אן אונזער שבח לעתיד לבא מיט די שאלה פון די גוים צו די אידן הפלא ופלא.

כמה רמזין בפיוט אקדמות

בדרך רמז קען מען זאגן אז די סדר פון די פיוט איז ממז אזוי ווי ברכת המצות, קודם הייבט מען אן אין די שבח פונעם באשעפער ברוך אתה ה' אלקינו, אזוי איז אויך די הקדמה פון אקדמות נאכדעם זאגט מען מלך העולם אזוי ווי חלק ב' וואס ברענגט ארויס בריאת שמים וארץ, נאכדעם אשר קדשנו במצותיו מען דאנקט דעם אייבערשטן וואס האט אונז געהייליגט און אויסגעוועהלט פון אלע פעלקער וואס דאס איז חלק ד' וואס ברענגט ארויס די גדלות פון אידישע קינדער וואס דער אייבערשטער האט אונז אויסגעוועהלט צו זיין פאלק, און מען פירט אויס אזוי ווי ביי יעדע מצוה צו דאנקן השי"ת פאר די מצוה בפרטיות, ווי למשל על מצות ציצית פירט מען דא אויס מיט לויב און דאנק צום באשעפער וואס צבי ואתרעי בן ומסר לן אורייתא וואס האט אונז געגעבן די תורה.

איך האב געהערט פון א ת"ח א שיינע רמז אויף די אקדמות, אז אזוי ווי אונז ווייסען ווען מען מאכט א שידוך רעדט מען אויס די מעלות פון חתן כלה, אזוי אויך יו"ט

באמת קען מען נאך מאריך זיין אסאך אין די עצם אקדמות אבער די צייט און מקום איז נישט מספיק דערווייל, און אפשר אין אן אנדערע צייט בעזה"י וועט מען ממשיך זיין.

נאר לאמיר צוענדיגן מיט די געוואלדיגע ווערטער פון רביה"ק אין עבודת עבודה שיחות קודש ח"ג פרשת במדבר דף ש"ו, אז דורך צוגיין מיט די קבלה צו זיין מקושר צו די תורה יעדע רגע פון די לעבן אן א הפסק, וועט מען זוכה זיין אום שבועות צו די גאולה שלימה אזוי ווי עס שטייט אין תיקוני זוהר אז אום שבועות וועט מען ארויסגיין פון גלות.

און דער הייליגע רבי ברענגט א מוראדיגע מעשה פון די הייליגער קאלוב'ער זי"ע, וואס אמאל שבועות ביינאכט אנשטאט זיין אויף צו תיקון ליל שבועות, האט ער זיך אראפגעלייגט שלאפן און ער איז געשלאפן ביז די צווייטע טאג שבועות, און די בני בית האבן זיך דערשראקן פון די טיפע שלאף האבן זיי אים אויפגעוועקט, און דעמאלטס ביי קריאת התורה האט ער געליינט די עשרת הדברות פון פרשת ואתחנן נישט פון יתרו, און שפעטער ווען די שניר פונעם הייליגן קאלוב'ער האט דאס דערציילט פאר איר טאטע דער הייליגע עטרת צבי זי"ע האט ער געזאגט א שאד, די

קאלוב'ער מיט זיין שלאף איז ער ארויפגעגאנגען פון איין היכל צום אנדערן און ער איז שוין געווען קרוב צום היכל פון משיח, און ווען מען וועקט אים נישט אויף וואלט ער געברענגט משיח.

עכ"פ זעהט מען אז שבועות איז א זמן מסוגל צו ברענגען משיח, און ווי מען זעהט פון די אקדמות די השתוקקות צו משיח און טאקע דורך אלע קבלות טובות און דורך די התעוררות בשעתן זאגן אקדמות זאל מען שוין זוכה זיין צו זעהן משיח צדקינו, ווי מען זאגט זכאין כד שמעתין שבח דא שירתא קביעין כן תהוון בהנהו חבורתא, בביאת גואל צדק ומלכינו בראשינו בקרוב אמן.

שבועות וואס איז די אידן האבן חתונה צום אייבערשטן (און עס איז דא טאקע מקומות וואס מען זאגט די תנאים און כתובה וואס איז נתחבר געווארן דורך רבי ישראל נגארא זצ"ל) ברענגט מען ארויס טאקע די מעלות פון חתן כלה, דהיינו די מעלות פון רבוש"ע וואס אין דעם איז נכלל בריאת שמים וארץ און שירת המלאכים, און די מעלות פון כלל ישראל וואס אין דעם איז נכלל די שבח פון שירת ישראל און די מסירות נפש וואס די אידן האבן צום באשעפער אין גלות און די שבח פון די אידן לעתיד לבא.

און באמת איז אלעס שבח צום אייבערשטן, וואס דער גרויסער באשעפער וואס איז נישט דא קיין סוף צו זיין גרויסקייט און ער האט אזעלכע גרויסע מלאכים אים צו לויבן און דינען לאזט אלעס אפ און ער וועלט אויס אין אונז כלל ישראל מער פון אלע מלאכים און מער פון אלע פעלקער און ער זאגט אונז צו אזעלכע גרויסע הבטחות לעתיד לבא ממילא שרייט זיך אויס אליינס באהבה רבה צום אייבערשטן צבי ואתרעי בן ומסר לן אורייתא.

און באמת שטייט שוין די געדאנק אין תניא וואס שטעלט זיך וואס איז די שייכות פון ברכת קריאת שמע צו קרי"ש, און ער ענטפערט אז צו צוקומען צו קבלת עול מלכות שמים במסירות נפש דארף מען מקדים זיין גדלות השם און גדלות המלאכים און זייער שירה וואס דאס זאגט

מען ביי ברכת יוצר אור און נאכדעם זאגט מען ברכת אהבת עולם אז דער אייבערשטער האט נאר אונז אויסגעוועלט פון אלע מלאכים און אלע פעלקער וואס די התבוננות פלאקערט אויף די הארץ צו ליב האבן דעם אייבערשטן מיט די גאנצע הארץ במסירות נפש, און ממש אזוי מיט די התבוננות איז געבויט די אקדמות.

למה בלשון תרגום

און ממילא איז פארשטענדליך אז כדי די מלאכים זאלן נישט מקבא זיין אין אונז, זאגט מען אקדמות בלשון תרגום אז די מלאכים זאלן נישט פארשטיין.

סיום

בְּעֵהָרָה

בשמחה רבה באנו להודיע את אשר בע"ה אחר רוב הצלחה וס'ד שראו תלמידי שיעור ג בלימוד חזרת הל מלידה חלק א, מתבנים אנו כס'ד, ליסד חברה של תלמידים מופלגים החפצים בתורת ה, לחזור ולשגן על כל הל מלידה חלק א בבחינות רב עד שיחא שטר בפני, כדי להיות מוכן ומוזמן לבחון את עצמנו על כל הל מלידה, טריפות, בשר וחלב תערוכות, ולקבל בע"ה הכתר תורה של "יורה יורה" ע"י עמודי הוראה ביורנו

שליט'א בצאת השנה הבעל'ט

ובע"ה יחלקו הלוות והשיעורים לכל יום

לכל פרטי החברה יכולין לפנות אל גבאי חבורתנו

הבה"ח יצחק הכהן ראזענבערג נ"ו

ובשם השם נעשה ונצליה

ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים

בחג שבועות צריכין לעורר שלא ללמוד בקרירות

ממילא יעצט ווען די קריאה איז מעורר הזמן, זאל מען זיך אויפועקן פון שלאף, מ'זאל פארשטיין ווי אזוי דאס לערנען דארף אויסזעהן, מ'זאל נישט מגשם זיין די זאך, דאס לערנען זאל נישט גיין מיט קיין קאלטקייט און קיין נאכגעלאזענעקייט, די תורה הקדושה קען מען נישט לערנען אזוי ווי מ'לערנט זיך להבדיל סתם א חכמה חלילה, ווי איך האב שוין נאכגעזאגט אז דער טאטע זי"ע פלעגט אלץ זאגן זיין הייליג לשון: "די תורה איז נישט קיין קענטעניס", די תורה קען מען נישט לערנען ווי מ'לערנט סתם א קענטעניס חלילה, די תורה קען מען נישט קונה זיין דורכ'ן לערנען קאלטערהייט, ער זיצט באקוועם אנגעלאנט אויפן בענקל מיט א גיאות, ניטאמאל פאסט אים זיך צו צובייגן צו די גמרא, און פאר יעדע קלייניגקייט איז ער מפסיק דאס לערנען, ער לויפט אריין און ארויס, דא האט מען אים גערופן, דא האט מען אים געשיקט, דא האט ער עפעס וויכטיג צו ערלעדיגן, און נאכדעם איז ער שוין מיעד, לייגט ער זיך אראפ. וואס קען שוין אזא לערנען אויפטוהן, אזא לערנען איז נישט פועל אויפן מענטש אויפצוהייבן זיין דעת, אזא תורה ברענגט נישט צו דעם מענטש צו קיין דביקות ה'.

ווייל אז דאס לערנען גייט נישט מיט קיין יגיעה און קיין איבערגעבענקייט, זיין מוח ליגט נישט אינגאנצן אין די הייליגע תורה, דעמאלטס בלייבט זיין דעת ווייטער פארשטעלט, ער בלייבט מקושר און משוקע אינעם עולם הזה. און אזא תורה קען אים נישט אפהיטן פון עבירות, נאר ער פאלט כסדר אריין און

תאות רעות רח"ל.

(אמרות קודש שבועות)

בשבועות צריכין לקבל ללמוד ביגיעה יתירה

דאס דארף מען היינט מקבל זיין אויף זיך, יעצט ווען מ'האב מיר געליינט די פרשה פון קבלת התורה זאל מען זיך אונטערנעמען מיט אן אמת אז די לימוד התורה וועט שוין גיין מיט הארעוואניע, מ'וועט אוועק געבן דערויף כוחות און מוחות, דאס לערנען וועט אדורך נעמען אלע זיינע אברים. פון אזא לערנען ווערט דער מענטש געלייטערט, ער ווערט אויסגעוואשן פון אלע שוועריגקייטן, דאס קען יעדער איד זיך אליין איבערצייגן, יעדער קען דאס אליין שפירן אז דורך לימוד התורה ביגיעה ווערט מען אויסגעלייטערט, ס'איז ברור אז ווען א איד זעצט זיך לערנען אפאר שעה בהמשך אחד מיט'ן גאנצן כח בפה מלא, הייבט ער אן צו שפירן אגעוואלדיגן אור, אן אור מקיף, ס'נעמט אים ארום אינגאנצן, ס'שיינט אריין אין אים א געוואלדיגע קדושה וטהרה, א כח הטהרה וואס איז נאך מער ווי טהרת המקוה.

(אמרות קודש שבועות)

בחג השבועות הקב"ה נותן את התורה כפי עומק רצון האדם והשתוקקותו, אף שאינו מוכן לכך

כפי חוזק הרצון שהאדם קונה בימי הספירה, כן יזכה לקבלת התורה ביום החמישים. כי בהגיע חג השבועות, הקב"ה נותן לנו התורה, אף אם אין אנו מוכנים לזה, ולכך נקרא זמן 'מתן' תורתנו, כי הקב"ה נותן לנו את התורה, בכל האורות,

בפנימיות וחיצוניות, בעין יפה, וכמו שאמרו חז"ל כי לכולי עלמא מאן דיהיב מתנה בעין יפה יהיב. אבל היאך ובאיזה אופן יזכה האדם לקבלה, ובאיזה דרגא יזכה לקבלת' התורה, זה תלוי בכל אחד כפי חוזק כח הרצון שקנה בימים אלו. כי כפי שישלים את עצמו בענין זה ברצונו, כן יזכה לקבל את התורה בחג השבועות באור חדש, אכ"ר.

(דברות קודש פר' במדבר)

ע"י שפלות יכול האדם לקבל את התורה בשבועות

מיט דעם כח פון שפלות, קען דער מענטש צוגיין צום הייליגן יום טוב שבועות, מקבל צו זיין די תורה, ווי די גמרא זאגט מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה. דורך דעם וואס דער מענטש איז ביי זיך הפקר כמדבר, און קליין כסיני, קען ער קונה זיין די תורה. זיך האלטן קליין איז נישט טייטש, אז דער מענטש בייגט זיך אראפ, און ער זאגט ער איז קליין, און אין הארץ איז ער פול מיט כעס, ס'ארט אים דאס, ס'ארט אים יענץ, ער ענטפערט נישט צוריק פאר יענעם, אבער אין הארץ רעגט ער זיך, דאס איז נישט טייטש ענוה ושפלות.

(שפתי קודש פר' במדבר)

ע"י האחדות יכולים לקבל התורה

דער כח האחדות, איז א הכנה צו מתן תורה, דאס איז דאך געווען די ערשטע תנאי צו קבלת התורה, ויחן שם ישראל, כאיש אחד בלב אחד, ווייל די מצות וואס מ'איז מקיים מיט א כח הרבים איז אסאך גרעסער.

(שפתי קודש פר' במדבר)

ראוי ללמוד ולחזור הפיוט של יום א' וב' שחרית שבועות

ראוי לכל אחד ואחד ללמוד ולחזור את הפיוט שאומרים בחזרת הש"ץ בתפלת שחרית של חג השבועות הן ביום א' והן ביום ב', שמפרט והולך במתק לשונו, רום מעלת וקדושת התורה, כי התורה היתה שעשועיו של הקב"ה טרם נברא העולם, ושכל העולם נברא בשבילה, ומונה והולך מה שהאדם זוכה על ידי לימוד התורה, שעל ידה יורדות כל ההשפעות הטובות והברכות והישועות, ומי שדבוק בה בודאי לא יחסר לו דבר.

(שיחות קודש ח"ב פר' קרח)

הוסיף משה יום אחד מדעתו כדי לקבל התורה בשבת והטעם מפני מה דוקא בשבת

כתבו בספרים הק', שזהו הענין מה שאמרו חז"ל שהוסיף משה יום אחד מדעתו, כי משה רבינו חשב, שמא אחר מתן תורה, כאשר כבר לא יהיה לבני ישראל כח החן שהשיגו אז, יתהווה חלילה פירוד ביניהם, וחשב עצה כיצד להשפיע על בני ישראל, שאף אחר המעמד הנבחר תשרור ביניהם תמיד אהבה ואחווה, לתכלית זאת הוסיף יום אחד מדעתו, כדי שתנתן התורה לישראל ביום השבת, כמו שאמרו שם, לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה, כי בשבת מתעורר ומתגלה כח הנשמה שבאדם, כמו שאמרו בזה"ק שבת איהו יומא דנשמתא ולא יומא דגופא כלל, ונשמות ישראל בשרשם הרי הם גוף אחד ואילן אחד, רק מצד הגוף הם מחולקים, אם כן כאשר בני ישראל יקבלו את התורה ביום השבת, יומא דנשמתא, ישאר בהם לעולם הכח להתאחד, אף כאשר לא ימצאו חן מזה לזה, רק מכח זה שנשמתם הן קומה אחת וגוף אחד, וכמו שהאדם לא ישנא את ידו אף כאשר כואב לו מאוד, כן לא ישנא לבר ישראל אף כאשר מצערנו מאוד. (הערה: יכולין להוסיף שבשנה זו שחל יום ב' דשבועות בשבת).

(שיחות קודש ח"ב כ"ח סיון)

ביציאת רבינו השרף ז"ע מן הטבילה במקוה בשבועות בבוקר היתה פניו בוערת

כאשר יצא אא"ז הק' מן הטבילה במקוה, באשמורת יום ראשון של חג, אחר סדר התיקון, בערו פניו כאש להבה, וראה היאך שופך על פניו מים קרים, וכאשר נגעו המים אל פניו, נתייבשו, כאילו שופכם על תנור בוער, והוא עמד מן הצד עם עוד חברים, משתוממים על המראה, ואא"ז הק' הפך פניו אליהם, ואמר להם בזה"ל: קינדערלעך, וואס ווייסט איר וואס יעצט אין הימל טוט זיך.

[כך סיפר הרה"ח ר' יחזקאל פריעדמאן ז"ל מתושבי עיר בעסערמין והוא היה למד בישיבה של בעל פני יצחק ומשם היה רגיל לבוא לעיר טאהש הסמוכה ופעם אחת בא לחוג חג השבועות וסיפר מה שראה שם]

(שיחות קודש ח"ג פרשת ויגש)

קריאה מעורר הזמן

וכמו שזכר לזה הבעש"ט עם תלמידיו הק' בחיים חיותם, לשמוע קול ה' בשבועות כן יש בכחם להשפיע כח זה משמי מעל. כמו שאנו למדים מעובדא דהוה בנכדו של הבעש"ט הק', הרה"ק בעל דגל מחנה אפרים ז"ע, אשר שימש לרב בעיר סאדילקוב, ובכל שנה כמה ימים לפני חג השבועות, נהג לנסוע אל עיר מעזיבו, להשתטח על ציון קדשו של זקינו הבעש"ט הק', ואחר כך נכנס לבקר את אחיו הרה"ק הרבי ר' ברוכל ממעזיבו ז"ע. פעם אחת אחר השתטחותו על הציון הק' נסע מיד לביתו, ולא הבינו למה לא ביקר את אחיו בפעם הזאת. אחר יום או יומיים חזר לעיר מעזיבו, והשתטח עוד הפעם על הציון הק', ואז נכנס לבקר את אחיו, וסיפר מה שאירע לו, כי בפעם הראשונה, בעת שהשתטח על הציון הק', התפלל שיזכה לקבל את התורה בחג השבועות במדרגה גדולה,

ומיד כאשר התפלל על זה, נשפעה עליו מן השמים הארה גדולה, כהכנה לקבל את הארת החג, ומרוב הארה אשר השיג, לא היה יכול ליכנס אליו להשתעשע אתו, כי היה מופשט מחיזו דהאי עלמא. וככל אשר התקרב יותר אל יום מתן תורתנו, נתוסף בקרבו האור, עד שראה שאין בכחו לסבול אור גדול כזה, לכן בא עתה שוב אל הציון הק', לעורר רחמים שיטלו ממנו את המדרגה הגדולה הזאת, ועתה כאשר כבר ניטלה ממנו, יש בכחו לבוא לבקרו. הרי כי הבעש"ט הק' השפיע על יוצאי חלציו גם משמי מעל, שיוכלו לקבל את התורה בהארה גדולה. ואף אחר שביקש בעל דגל מחנה אפרים שיטלו ממנו את האור הגדול, עדיין זכה לשמוע קול ה' כמו במעמד הר סיני, אלא שלא במדרגה גדולה כל כך אשר השתוקק לזכות מתחלה.

זאת היתה מדרגת הצדיקים הק' הללו, שראו מראות אלקים בחג הק' הזה, כיון שזכו להשיג את שער החמישים במדרגה גדולה. ואף שאין אנו משיגים השגות כאלה, אנו מאמינים כי הקריאה מעוררת הזמן, ובכל פעם כאשר קורין פרשה זו, חוזר ונשנה מה שהיה אז בעת מתן תורתנו, ואנו מקבלים את התורה מחדש.

(פתגמי קודש שבת לפני שבועות)

בזמן מתן תורתנו צריכים ללמוד התורה הק' בחשק גדול

זאל מען זען למען השם, יונגעלייט און בחורים, יעצט אינעם זמן מתן תורתנו, זאל מען זיך אריינלייגן שטארק אין די תורה הקדושה מ'זאל זיך נעמען לערנען מיט א פעסטקייט, יעדער זאל האלטן א סדר, אנפולן די זמנים ווי ס'דארף צו זיין, און אזוי אויך די בעלי בתים וואס זענען עוסק אין פרנסה, זאלן אויך אויסניצן יעדע איבריגע מינוט פאר די תורה הקדושה, ס'זאל אים נישט אינטערעסירן גארנישט נאר די תורה הקדושה.

(אמרות קודש שבועות)

יסוד של מתן תורה הוא שיבטל רצונו אל ה'

ולכן אנו קוראין מגילה זו (מגילת רות) בחג השבועות, כדי ללמדנו כי זהו היסוד של מתן תורה, שהאדם יבטל רצונו אל ה', וימסור את עצמו בידו, כאשר המקנית את עצמה, ומוסרת את עצמה כל כולה ביד בעלה. ובכל שנה בחג הק' הזה, נעשה בחינת אירוסין ונשואין חדשה, שבני ישראל מתארסין עם הקב"ה ביחוד חדש שעדיין לא היה מעולם, לכן עלינו לחדש את הכח הזה של ביטול הרצון, לבטל עצמנו אל התורה מחדש, בכל לב ונפש ומאוד, ולהיבדל מכל עניני העולם, להיות כל כולו מוקדש לה'.

וכאשר האדם ניגש אל חג השבועות בכוונה זו, נאמר עליו הפסוק הזה, ישלם

ה' פעלך ותהי משכרתך שלמה, שבזכות פעולה זו, שמבטל רצונו אליו יתברך, ומוסר את עצמו בידו, זוכה לקבל כל התורה בשלימות, ובכח זה בא לחסות תחת כנפיו של הקב"ה בכל מצות התורה.

(פתגמי קודש שבועות)

צריכין להתאמץ ולהמשיך קדושת החג על כל השנה

כאשר אנו עומדים בנעילת השער של חג השבועות העעל"ט, שבשעה זו צריך כל אחד להתאמץ מאוד, להמשיך קדושת החג על כל ימות השנה, ולחגור את עצמו בעוז וכח, שבצאת החג לא יחזור למעשיו הקודמים, ולא להתנהג עוד כמו שהתנהג עד עתה, ככלב השב אל קיאו. על כן הנני בזה לדבר ולשוחח אתכם ביחוד, לעורר את נפשי ואת נפשות תלמידי היקרים עמי כאחד ובלב אחד.

על כן הבו ונתבונן כאחד יחד, האיך להמשיך קדושת החג, שלא לאבוד את הכח של מתן תורה שקבלנו עלינו עתה מחדש, דאף כאשר אנו חוזרים לימות החול ולעסקי עולם הזה, בבחינת שובו לכם לאהליכם, עם כל זה תהא דעתנו קשורה בתורה ועבודה, כאשר ביארנו שזוהי תורתנו נתינת התורה. וזהו עיקר הגורם

המונע את האדם מלמלאות חובות בעולם הזה, מפני שצריך לעסוק בעניני עולם הזה, באכילה ושתיה ושאר צרכי גופו וענינים גשמיים, וכל שכן אם הוא טרוד על המחיה ועל הכלכלה לפרנס את עצמו ובני ביתו, הרי זה גורם לו שמישים כל חיותו בעניני עולם הזה, כי היצר מושכו שיעמיק כל חושיו בצרכי גופו, ושישים כל מוחו וכוחו בפרנסה ובשמא ומתן, וזה נעשה לו לעיקר חיותו, ועל ידי זה שוכח עיקר תכלית ירדתו לעולם הזה.

לזה צריך האדם להתבונן היטב בענין זה שביארנו, דעיקר התכלית מה שהקב"ה נתן התורה לעולם הזה החומרי היא, דאף שהאדם מוקף בכל מיני נסיונות המושכים אותו להבלי עולם הזה וטרדות שונות, עם כל זה ישים עיקר חיותו בקיום התורה והמצות, ובזה יעמיק כל חושיו, ומה שצריך לעסוק באכילה ושתיה ובמשא ומתן כדי להביא טרף לביתו, זאת לא יהא בעיניו אלא כטפל הבטל לעיקר, ועיקר חיותו ישקיע בפרנסה הרוחנית, דהיינו באותיות התורה והתפלה, שבזה מפרנסין בני ישראל את הבורא ב"ה כביכול, כמו שאמרו בזה"ק ישראל מפרנסין לאביהן שבשמים, היינו כי הקב"ה כביכול מקבל תענוג ונחת מעבודת בני ישראל, ומשתוקק שבני ישראל ידבקו נפשם באותיות התורה והתפלה.

(דברות קודש שבועות)

הכח להמשיך כח ההארה של מתן תורה אחר שבועות הוא להתחזק בלימוד התורה

להמשיך כח ההארה של מתן תורה, שזכינו לזה בחג השבועות, העצה היותר נפלאה לזה היא להתחזק בלימוד התורה, להתמיד בה ביותר אחר החג, שבכח זה נזכה להמשיך אור מתן תורה על כל השנה, שנזכה להשיג בכל ימות השנה את כח הטהרה שזכינו לזה בעת מתן תורה, ובכח טהרה זו נזכה לגשת אל הימים הנוראים הבאים לקראתנו לשלום, אכ"ר.

(פתגמי קודש שבועות)

הדבה למדתי מרבזתי

ליקוטי קודש מעידית תורת רבותיה"ק לבית טאהש
– זידיטשוב – קאמארנא ולמעב"ק זי"ע, על פרשת
השבוע ומועדי השנה

נלקט ע"י ה' אברהם דוב גוטמאן

אי אפשר לקבלת התורה, כי אם על ידי התקשרות צדיקים וחברים

הקדימה התורה פ' יתרו קודם מתן תורה, למאן דאמר אחר מתן תורה בא, כי כבר קבלנו מן הקדמונים, שהתורה היא נצחיות, וצריך למצוא בכל דור ודור ובכל שנה ושנה, מהות רושם שנתהוה בעולם על ידי מעשה צדיקים פעם אחת, מתעורר הדבר בעולם לעולם.

והנה כמו שיעץ יתרו להיות שרי אלפים שרי מאות כו', הוא שורש גדול ועצה היעוצה בחמלת ה' עלינו, איך להיותנו יחד קשורים זה בזה, ואל ירוץ הקטן למעלה ממדרגתו, רק כפי המדרגות שרי אלפים, ודבר קטן ילך אל מי שגדול ממנו יותר קצת, והגדול אל הגדול, עד אשר יחד נבואה ונחבר יחד בית אלקי יעקב וכו', על ידי התקרבותנו זה לזה על ידי גדולינו. ואחר זה להביאה אל הצדיק, דבר הגדול אל משה וכו. וכן מצוה איש את רעהו יעזורו ולאחזו יאמר חזק וכו', אז באפשרי שיוכל להבין איזה דבר מן התורה. ולכן כתוב פרשת יתרו מקודם וכו', כי כן יצטרך לנו לדורות, ואחר זה בחודש השלישי פרשת קבלת התורה וכו'.

(בית ישראל דף ק"ג)

אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו.

כשנגלה עלינו בעצם כבודו, והעלנו למדריגה גדולה, השגנו בגודל השגה ובהירת אור מאין סוף ב"ה וב"ש וכו',

להיות שרשי נשמותינו דבוקים בעצם אלקותו, עד אשר תיכף שיצא מפי שלהבת קדושתו אנכי ולא יהיה לך, היותנו משיגים כל האסור והמותר, וכל מדריגות הנביאים, וכל חכמי משנה וברייתא, וחכמי זוהר, היה משיג כל אחד מישראל, והיה די בשני מאמרים הנ"ל.

אבל אחר כך תיכף היה לנו קצת חטא, במה שאמרנו ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות, הגם דכוונתם היה לשמים, שלא יתבטלו ח"ו ממציאיותם, ומי יקיים התורה, והיה כעין עבירה לשמה, עם כל זה היה להם קצת חטא, כי היה להם לבטוח בו יתברך, שיתן להם כח לקבל גודל הבהירות אותן, שכיון שהיה על ידי השם יתברך ולא מכחם, חזרו ונפלו לאחור ועשו את העגל היפך ממה שאמרנו ונשמע. ועדיין לא היה יכולת לישלוט בהם המות, עד שמרצונם הטוב סלקו את העדיים. כי לעשות רצון בוראם, קבלו על עצמם המיתה באהבה. לתקן מה שפגמו, להיות חיים בעולם הבא חיים נצחיים.

(היכל הברכה ח"ב דף כ"ח; זוהר ח"ד דף כ"ח)

כל ישראל היו אז נביאים

כי מן השמים דברתי עמכם. כל ישראל היו בעת ההוא נביאים, והשכינה מדברת מתוך גרום, ונתלבש אור אלקי הפשוט בתכלית הפשיטות, שזוהו הרכנת שמי השמים העליונים. ודיבר עמהם, עמהם דייקא.

(עשירית האיפה דף ג)

שבועות

איתא במדרש כשעלה משה רבינו

למרום לקבל התורה אמרו מלאכי השרת מה לילוד אשה בינינו אמר הקב"ה לקבל את התורה בא, אמרו 'מה אנוש כי תזכרנו', אמר הקב"ה למשה רבינו, חזור להם תשובה, אמר משה רבינו למלאכי השרת אתמול אכלתם בשר וחלב ועכשיו אתם רוצים לקבל התורה, ע"כ.

והוא פלא, הלא בתחילה אכלו חלב ואחר כך בשר, כדכתיב 'ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה', ופירש רש"י שם קמא קמא דתיקן אמטי ואייתי לקמייהו, אם כן למה אמר להם שאכלו 'בשר בחלב'.

ופירש הרה"ק מזידיטשוב זצ"ל, דהנה איתא בגמרא פלוגתא רב ושמואל, רב אמר עילאה גבר ושמואל אמר תתאה גבר, ואנו פסקינן הלכתא כשמואל דתתאה גבר, ואיתא דחלב הוא רחמים ובשר הוא דין, ואנו צריכים להגביר הרחמים על הדין, וזהו שאמר משה רבינו למלאכים, אם אני אקבל התורה לישראל שהם למטה בעולם התחתון, אז ממילא הדין דתתאה גבר כי אנו מתגברים עליכם שאתם מלמעלה בעולם העליון, ממילא מותר לאכול קודם חלב ואחר כך בשר, כי החלב שהוא מרמז לרחמים נכנס קודם להגוף, והוא תתאה, ומתגבר על הבשר שהוא מלמעלה, ונמצא הרחמים גובר.

אבל אם אתם אומרים 'מה אנוש כי תזכרנו' ואתם רוצים לקבל התורה ואתם הנמצאים בעולם העליון תתגברו עליו, אם כן אתם לומדים דהלכתא כרב דעילאה גבר, ואם כן אתמול אכלתם אצל אברהם אבינו קודם חלב ואחר כך בשר, אם כן הבשר שרומז לדין נכנס להגוף אחר החלב, והיא מלמעלה על החלב, וח"ו הדינים גובר, וזהו שאמר להם משה רבינו אתמול אכלתם 'בשר בחלב', פי

שאכלתם חלב ואחר כך בשר [שהבשר מונח על החלב] וממילא תתאה גבר, ועכשיו אתם הוצים לקבל התורה שעילאה גבר ע"כ.

(אילה שלוחה עמ' ס"ג)

**וירד ה' ויקרא
ה' למשה, ועל
משה וכו', ואמר
לו הקב"ה רד
העד בעם.**

כל פסוקים הללו קשי הבנה. א' מה זה פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב, מה זה רב, ומה זה הנפילה. ומה זה שמשה השיב לא יוכל העם לעלות כי אתה העדתה הגבל את ההר, והשם יתברך אמר לך רד, ולא השיב כלום על קושיית משה. ג' כתיב הירידה של משה, ולא כתיב עלייה. דוק ותשכח שכל פסוקים אלו קשי ההבנה. אבל דע לך, שבאמת הקל יתברך רצה שיהיו כולם

הרבה ממדריגה הזוה. ולכן תרד אתה ממדריגתך, שעל ידך ירצו ולא ייגעו ולא ייעפו.

והשיב משה לפני השם, הן אמת זה הדרך הוא נכון במקום אחר, אבל בכאן שאמרת הגבל את ההר, ונתת לכל א' תחומו עד היכן יהיה השגתו, למה לי הירידה, כי איני יכול לעלות אותם יותר מהגבול שגבלת. והשיב לו הקב"ה, לך רד, ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם, כולם יהיה להם עלייה עמך, כי הגבולים שגבלתי הוא אל יהרסו לעלות אל ה' מעצמם, פן יפרץ בם, אבל עצך יעלה אהרן והכהנים והעם.

והטעם מוכיח לזה הפירוש, דוק ותשכח, שמלת והכהנים והעם קאי אלמעלה, על ועלית אתה ואהרן עמך וגם הכהנים והעם יעלה עמך, שאתה תעלה אותם למדריגתך, כי משה היה במדריגה הגדולה הנ"ל. וכך הוה, וירד משה מעט ממדריגתו כדי לעלות ישראל. והבן.

לעלות את אנשים שהם פחותי ערך לערך מדריגתו, ואף שאין להם כח למדריגה גדולה, אבל על ידי איש צדיק יכול להעלות לאנשים הדבקים בו למדריגה שהוא יותר ממדריגתם. אבל הצדיק כשרוצה לעלות את פחותי ערך צריך לירד ממדריגתו מעט. וזה היה חכמתו יתברך בכאן, שצפה שמדריגה הראשונה הוא מדריגה גבוה לערך ישראל, והוא ברוב אהבתו לישראל רצה להעלותם למדריגה הגדולה, ולכן התחכם הוא יתברך בכאן. וצוה למשה "רד" ממדריגתך, העד בעם, ויהיה "העד" מלשון התקשרו מעדנות כימה, שהוא לשון התקשרות וכו', והטעם שאני מצוה אותך שתרד ממדריגתך, הוא פן יהרסו "אל ה'", ה'דייקא, מדריגה הגבוהה, בהפשטות החומר, "ונפל ממנו רב", כי כשאדם תופס מדריגה גבוה שאינו לערכו ולערך השגתו, אזי נופל הרבה, לא מיבעי ממדריגה הגבוהה, אלא אפילו ממדריגה שהוא בו עתה, נופל, ויש לו נפילה רבה, וזהו ונפל ממנו רב, שיפלו

במדריגה גדולה, כמו שבאמת היו בשני הדברות הראשונות, שנעקר היצר מלבם, אבל הקל יתברך ברוב חכמתו צפה שאין זה ממדריגות ישראל, הוא מדריגה גדולה לערך ישראל, ולכן התחכם ברוח חכמתו ויתברך.

כי הוא ידוע שאיש יכול צדיק

בית הליבי
חודש סיון

בנימין תלירא
יום ג' מתחילין לתרומן

באורייתא תלירא
למחר ג' שעות רציפות

יום ד' שתי שעות רציפות בבקר שיעור בקראות 7:30-9:30 שחרית 9:45 שלוש שעות רציפות בבקר שיעור פשט 4:00-7:00 מנחה בשערי הבנה ואח"כ חבורה הבנה לקבלת תורה מעייב בסוף ר"ת	יום ה' שלוש שעות רציפות בבקר שיעור עיון 11:30 - 2:30	יום ו' שלוש שעות רציפות באשמורת הבוקר ש"ע 6:45-9:45 שחרית 10:00
---	--	---

כהבנה ליום שצותינו ליום חפתו + יום שמחת לבו יום קבלת התורה

(עשיית האיפה דף קיא):

ישראל אמרו
רצונינו לראות
מלכינו, ועלו
לעמא דתירות
עלמא עלאה
כמו שהיה קודם
החטא של אדם
הראשון.

ובאמת לא היה זה בכחם לעלות למדריגה כזה, כי עדיין לא זכו לזה, אלא על ידי כח משה רבינו, שכבר זכה לגוף של חשמל כמו קודם החטא, ובזכותו ובכחו עלו לזה וכו'. ואילו היו סבלו ועמדו בזה, כבר היו כמלאכי מעלה בלא מיתה ובלא חטא, ולא היו חטאו בעגל, וכיון שלא היה זה בזכותם חזרו ואמרו "ואת" תדבר וכו', תשש כח משה ועמד במדריגתן סיטרא דנוקבא וכו'. וכיון שלא קבלו על עצמם, ירדו למקום הנסיון. ועדיין אילו לא חטאו בעגל היו נשארים במדריגה זו, כי הקב"ה כל מה שהוא משפיע על רגע, אינו חוזר בו ליקח, אם לא על ידי חטא, ולכן עמדו העדיים והחירות עליהם. עד שנתגר בהם הס"מ, והיה מה שהיה ונסתלק מהם החירות.

והקב"ה מלא רחמים ראה מעיקרא קודם מתן תורה שאין הענין זה למדריגתן, וכשאדם עולה למדריגה שאינו שלו, למעלה מהשגתו, מתגרין עמו הקליפות להפילו מכל וכל, ולכן הקב"ה אמר והיו "נכנים" בלא "ואו", שלא יכינו עצמם למדריגות עץ החיים אות וא"ו אות חיים, דרגא דמשה רבינו, כי אינו לפי מדריגתן, אלא שיעמדו מסיטרא דנוקבא, ויקבלו התורה לפי השגתן, באיסור והיתר טמא וטהור כשר ופסול, ולא יעלו במדריגות עץ החיים עד לעתיד בביאת משיח וכו', ולכן לא יכינו עצמם למדריגה שאינו שלהם, שלא יפילו למטה הרבה, על ידי נסיון שיעמוד עליהם.

(היכל הברכה ח"ב דף קט"ז):

הילולת בעל שם טוב

מזן הריב"ש טוב, רבע שעה קודם שיצאה נשמתו הקדושה, טהור וקדוש בכל מיני טהרה וקדושה אמר, "אל תבואני רגל גאווה", ואמר על הפסוק והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות ואין קונה. "והתמכרתם שם" בלבך - "לאיברך", שאתה תחשוב בכל עת בלב נשבר ותחשוד אותך שאתה נמסר ומכור "לאיברך" - ליצר הרע, "לעבדים ולשפחות", כי כל מעשיך לקבל פרס בבחינת "עבד ושפחה", כל זה תחשוב בלבך, כי "התמכרתם" כתיב ולא כתיב ונמכרתם, בלבבכון תחשבון דאתון זבינין, ואז "ואין קונה" כתיב, לית מאן דיכיל לשלטה עלייכו עיין זוהר חדש, ואמר בזה הלשון "ואין קונה" כשתהיה לבבכם נכנע ונשבר ושפל, כי תחשוב בלבך שאתה מלא רע, ונמכור ומסור ביד הרע, וכל מצותיך הם לקבל פרס לעבדים ולשפחות הולכין, ועדיין לא עשית רצון ותענוג לבוראך מימך, אז "ואין קנה" "וועט נישט זיין קיין מאכט אין קיין שליטה האבין אויף דיר קיין שום רע קיין משטין ומקטרג, אין דיא וועסט דבוק זיין בחי החיים". ובזה יצאה נשמתו ביום ראשון של חג השבועות קודם התפלה שנת שכ"ר לפ"ק.

(היכל הברכה ח"ה דף קכ"ט: ועוד)

דרכו וכותו

רבינו הקדוש אשר החיה את נפשיו, וגאל אותנו מן היצר, מכל טעות, ומרשת הסטרא אחרא, ומטעות קליפת נוגה, ודיבק נפשיו באור עליון וכו', הרב ישראל בן אליעזר בן שרה הבעל שם טוב ולמד לנו דרכי השם הנכבד והנורא אשר האיר עיני ישראל בכל טוב, אלמלא הוא, כאילו לא באנו לעלמא, ומפיהו אנחנו חיים עד היום, בהתגברות הרע בדור הזה, לא היה יכולת לעמוד בין ערב רב כלל, אלא מאורו ושפעת חיותו ושכלו אמת לאמיתו, אנחנו חיים ומאירים באור שבעת הימים שלו ודרך מזן הריב"ש טוב, הוא ממש גאולה שלימה לנפשות ישראל אליו אנחנו מדבקין להיות עפר ואפר, ובדרכיו נלך עד ביאת משיח, אם והילדים אשר הצלתי

מפי ס"ם, באורו נלך עד ביאת ינון.

(זוהר חי ח"א דף קע"ז):

נשמתו

וישב ישראל ממנו "שבי". רומז ששבו ממנו איזה נשמה קדושה, והוא נשמה ידוע, שורש יש"י, שמעון, יצחק, ישראל. ש'מעון ב'ן יוחאי, י'צחק ב'ן שלמה, ש'ש, ישראל ב'ן ש'רה.

(היכל הברכה ח"ד דף קמ"ב):

[הזוה"ק מתחלת בתיבת] "ברישי", ר"ת ר'בי ש'מעון ב'ן יוחאי, ר'בי י'צחק ב'ן שלמה, ר'בי ישראל ב'ן ש'רה. אלו נשמות מעולם התיקון, שורש יש"י ש'מעון י'צחק ישראל, אשר עליהם העולם עומד ונתקן ונתקיים. אכ"ר.

(זוהר חי ח"א דף מ"ב):

גדולתו

מזן אלקי קודש קדשים, אור שבעת הימים, אור מופלא אור צח מצוחצח אור קדמון, אור המאיר מסוף העולם ועד סופו, מלאך אלקים קדוש ונורא, משיח אלקי יעקב, אבינו אור נפשינו, חיות רוחינו בזה ובבא, הרב ישראל בן אליעזר בן שרה הבעל שם טוב תלמיד אחיהו השילוני, שלמד עמו דבר קטן הויות דאביי ורבא, ודבר גדול מעשה מרכבה וכל גנוי בראשית, לא קם כמוהו מימות התנאים והגאונים שנעשה לו נסים כרבי חנינא בן דוסא ויותר, דברים מבהילים דברים נפלאים לא נראה ולא נשמע מימות תנאים, רבי שמעון בן יוחאי, ורבי חנינא בן דוסא וחביריו אותותיו ומופתיו גדולות ונוראות שעשה לעיני כל ישראל ושפלות רוחו וענותנותו ממש כמשה רבינו ורוח הקודש ושכינה שורה עליו בקביעות, ברגע קטן צפה בכל ההוה שבעולם, והיה לו עליית נשמה ועליית פרדס, השגה ממש של רבי עקיבא וחביריו, וגילוי אליהו ומלאכים ונשמות היה לו כל מדריגות האר"י ויותר וכל זה על ידי אמונתו באלקיו ודביקותו בכל רגע באלקיו.

(זוהר חי ח"א דף ל"א):

פרישע זמן הלימודים זיך אנגעוויבן מיט גרויס הצלחה און סייעתא דשמיא – קול התורה בוקעת ועולה מן הבוקר ועד הערב – לימודים זעצן פאר מיט'ן ציל צו ענדיגן די לימודים און מקצועות און עס קונה זיין כמונח בקופסא – פרישע סדרים און חבורות איינגעפעדימט בין כותלי הישיבה

לערנט צוזאמען הלכות תערוכות מיט התמדה. דערנאך גרייט זיך יעדער בחור צום שבת לויט זיין סדר, און א שעה פארן זמן קומט פאר אין ביהמ"ד הגדול די געווענליכע סדר הלימוד אין ספרי חסידות כהכנה לשבת קודש, וואס ברענגט אריין א געשמאק און א רוחניות'דיגע אטמאספער אין די ערב שבת שעות.

*

אנהייב זמן האט הרה"ג המנהל שליט"א אויפגעטרעטן מיט די דרשות פתיחת הזמן פאר די תלמידי הישיבה, און במשך א לענגערע שמועס האט ער ארויסגעברענגט יסודות'דיגע הדרכות. צווישן אנדערע האט ער שטארק מעורר געווען איבער די נויטוענדיגקייט פון חשקות התורה און רציפות הלימוד, אז א בחור דארף לעבן מיט תורה און אויסנוצן יעדע מינוט פאר תורה ועבודה. בתוך דבריו האט די מנהל שליט"א פארגעלערנט און מסביר געווען די ווערטער פונעם מסילת ישרים איבער "מה חובתי בעולמי", און אויך אויסגעשמועסט קטעים פון ספרי רבינו עב"ר, וואס דער רבי פאדערט פון תלמידי הישיבה, און וויאזוי א תלמיד פון רבי'ס ישיבה דארף זיך אויפפירן, בדרך ארץ און יראת שמים.

מיט גרויס פרישקייט און התחדשות האט זיך אנגעוויבן דער זמן אין ישיבה, ווען די קול התורה קלינגט ברוב עוז והתלהבות אין אלע סדרים און חבורות. די תלמידים האבן זיך צוריקגעקערט בין כותלי הישיבה מיט פרישע כוחות און א שטארקע חשקות התורה, און פון די ערשטע טעג אן זעט מען ווי די לימודים גייען ווייטער מחיל אל חיל בהצלחה רבה.

אין די פארטאגס סדרים לערנט מען בהתמדה רבה דעם פרק "המוכר את הספינה", ווען אין שיעור עיון איז מען עוסק אין מסכת סוכה פרק ראשון, גפ"ת ראשונים ואחרונים, ביז הלכה למעשה, מיט א קלארקייט און טיפקייט מיוחדת. אין שיעור פשוט גייט מען ווייטער מיט מסכת בבא בתרא פרק "יש נוחלין" גפ"ת, און אין נאכט סדר איז מען ממשיך מיט לימוד הלכות תערוכות, וואס ווערט געלערנט מיט א ספעציעלע בהירות און חיות.

*

א באזונדערע התחדשות איז צוגעקומען דעם זמן מיט א פרישע סדר פרייטאג נאכמיטאג, ווען די תלמידים ניצן אויס די לאנגע שעות ערב שבת קודש לתורה ולעבודה, און מען

ווארימע חבורה ועלי' לציון הק' ער"ח סיון כהכנה לחג
השבועות – פלאמעדיגע אש התורה אפגעזונערט בין כותלי
הישיבה בהאי יומא תליתאי כהכנה לקבלת התורה

זעה פולע באשרייבונג אין גליון באור החיים דעם יו"ט שבועות

פתחו שערים: חבורת אדיר במליחה' געפענט געווארן ספעציעל פאר תלמידי שיעור ג' • מטרת החבורה איבערצו'חזר'ן 'הלכות מליחה' וועלכע מען האט געלערנט די פארלאפענע זמן

פארהער דערויף, טוען אינערבאלב די חבורה אדיר במליחה איבער'חזר'ן די לימודים לויט א ספעציעלע פאראויס געשטעלט סדר, כדי מען זאל נישט פארגעסן די מקצוע און בהמשך הזמן זוכה זיין צו די גליקליכע מינוט ווען מ'וועט זיך קענען שטעלן על כור המבחן אויף די גאנצע הוראה בס"ד.

ואשרי מי שגדול בתורה ועמלו בתורה !

אין די יעצטיגע וואכן איז בעז"ה געעפענט געווארן א נייע חבורה בין כותלי הישיבה, חבורת "אדיר במליחה" וואס איז ספעציעל אוועקגעשטעלט צו געבן די ריכטיגע שטופ פאר די תלמידים איבערצו'חזר'ן די לימודים פון הלכות בשר וחלב.

די תלמידי שיעור ג' וועלכע האבן במשך די פארלאפענע זמן געלערנט גאנץ הלכות מליחה און זיך געשטעלט צום

דערהויבענע מעמדי לחיים לרגל יומזדה"ק של רבותיה"ק לבית קאמארנא • די חשוב'ע מגי"ש טרעטן אויף מיט שיחות התחזקות להתחדשות חבורות קנין שלם און סכת שלם

אויך האט אויפגעטרעטן די מגי"ש רבי חיים קרויס שליט"א, וועלכער האט גערעדט איבער די התחדשות פון די חבורה "קנין שלם" פאר תלמידי שיעור ב', וואו מ'חזר'ט די לימודים פון פאריגן יאר, כדי צו קענען פארהערן ישר והפך בעל פה גאנץ מסכת בבא בתרא. בתוך דבריו האט ער שטארק מחזק געווען די תלמידים זיך צו מצרף זיין אין די חבורה מיט התמדה און חשק.

מאנטאג פרשת במדבר, ביומא דהילולא פון הרה"ק רבי אליעזר'ל מקאמארנא זי"ע, איז פארגעקומען א לחיים נאכן דאווענען, ווי הרה"ג המשפיע רבי אלימלך סג"ל לאווען שליט"א האט ווידער אויפגעטרעטן במשנתו פונעם בעל ההילולא און די התקשרות פון רבותיה"ק לבית קאמארנא. די תלמידים האט פארברענגט בשבת אחים גם יחד מיט ווארימע ניגונים, סיפורי צדיקים און דברי התחזקות.

מאנטאג פרשת אמור, לרגל י' אייר יומא דהילולא קדישא פון רביה"ק רבי יצחק אייזיק מ'קאמארנא זי"ע, איז פארגעקומען נאכן דאווענען א יארצייט סעודה ווי הרה"ג המשפיע רבי אלימלך סג"ל לאווען שליט"א האט אויפגעטרעטן במשנתו של בעל ההילולא, און ארויסגעברענגט די התקשרות פון רבותיה"ק צום גרויסן בעל ההילולא, און וואס מ'קען זיך ארויסלערנען פון זיינע הייליגע דרכים אין עבודת ה' און לימוד התורה.

דערנאך האט אויפגעטרעטן די מגי"ש רבי יעקב קרויס שליט"א, וועלכער האט גערעדט איבער די התחדשות פון די חבורה "קנין שלם" פאר תלמידי שיעור א', מיטן ציל צו חזר'ן גאנץ מסכת סוכה אין די פרייע צייטן, כדי מ'זאל קענען זיך פארהערן מיט א קלארקייט און שלימות, און שייך ארומגעברענגט פון די שטארקע קשר צווישן בעל ההילולא צו לימוד בתורה.

תלמידי הישיבה זענען זוכה צו הערן דברי הדרכה ודברי פתיחה מפום ממלל רברבן כ"ק מרן רבינו ריש מתיבתא קדישא שליט"א

זעה קטעים פון דב"ק אינעם מדור 'מפום ממלל רברבן', און א ברייטערע באריכט אין גליון באור החיים דעם יו"ט שבועות

שהשמחה במעונם

וביום שמחתם

ברכת מזל טוב לתלמידי ישיבתנו הק'
לרגל שמחת אירוסם
למזל טוב ובשטומ"צ

החתן **אהרן ארי' גינזבערג** נ"ו
בן הרה"צ ר' מרדכי אברהם שליט"א, חדב"ן

החתן **אלימלך סג"ל קרויס** נ"ו
בן מוה"ר יצחק אייזיק שלום הי"ו

החתן **יואל בינער** נ"ו
בן מוה"ר ר' אברהם ישע הי"ו

החתן **יעקב חיים סג"ל טירנויער** נ"ו
בן הרה"ג ר' יוסף ישכר בער שליט"א, מנהל ישיבת אה"ח

החתן **יעקב מאיר האלפערין** נ"ו
בן מוה"ר שאול יחזקאל הי"ו

החתן **שמסון גוטמאן** נ"ו
בן הרה"ג ר' יצחק יודא משה שליט"א, מו"ץ

החתן **חיים נחום מערמלשטיין** נ"ו
בן מוה"ר יואל הי"ו

החתן **יצחק אייזיק יחיאל גאלדשטיין** נ"ו
בן הרה"ג ר' מענדל שליט"א, מנהל ישיבת נ"ו

החתן **אליעזר פיש** נ"ו
בן הרה"ג ר' חיים יחזקיהו שליט"א, נכד רביה"ק

ויה"ר שיזכו לבנות בית נאמן בישראל ולראות דורות ישרים
ומבורכים עד ביאת גא"צ.

ברכת מזל טוב לרמ"י הישיבה שליט"א
שהשמחה במעונם
למזל טוב ובשטומ"צ

הרה"ג ר' **חיים סג"ל קרויס** שליט"א
ר"מ בישיבתנו הק'

לרגל שמחת **הולדת בתו** למז"ט

ברכת מזל טוב ליוצאי ישיבתנו הק'
שהשמחה במעונם
למזל טוב ובשטומ"צ

מוה"ר **משה אליעזר פרושינבסקי** הי"ו
(קרית טאהש)
לרגל הולדת בתו

מוה"ר **יצחק אייזיק קרויס** הי"ו
(וויליאמסבורג)
לרגל הולדת בתו

מוה"ר **ישראל חיים ראטענבערג** הי"ו
(קרית טאהש)
לרגל הולדת בנו

מוה"ר **מאיר לייב הערשקאוויטש** הי"ו
(קרית טאהש)
לרגל הולדת בנו

מוה"ר **מרדכי ראטענשטיין** הי"ו
(מאנסי)
לרגל הולדת בתו

ויה"ר שיזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות
ולראות רב נחת דקדושה מכל יוצאי אמן

התודה והברכה

להניי שעזרו למען הצלחת הגליון

ותודה מיוחדת להאי בריח הכשרון,
כלי מחזיק ברכה,

הבה"ח **יעקב יוסף שווארטץ** נ"ו
אשר עומד בראש למען הצלחת הגליון

הבה"ח **דוד** ברי"ק
הערשקאוויטש הי"ו

הבה"ח **אלימלך אלי' קרויס** נ"ו

מוה"ר **דוד ברמ"י הערשקאוויטש** הי"ו

הבה"ח **יואל בינער** נ"ו

הבה"ח **ארי' סאנדעל** נ"ו

הגליון יצא לאור ע"י

תלמידי ישיבה גדולה אור החיים ד'טאהש

פק"ק טאהש תע"א

להערות והארות או לנדב וכדו' אפשר להתקשר ב'אפיס הישיבה 450.323.1084